

© Proletaria Centrală
Republicii
Hidroenergetică

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

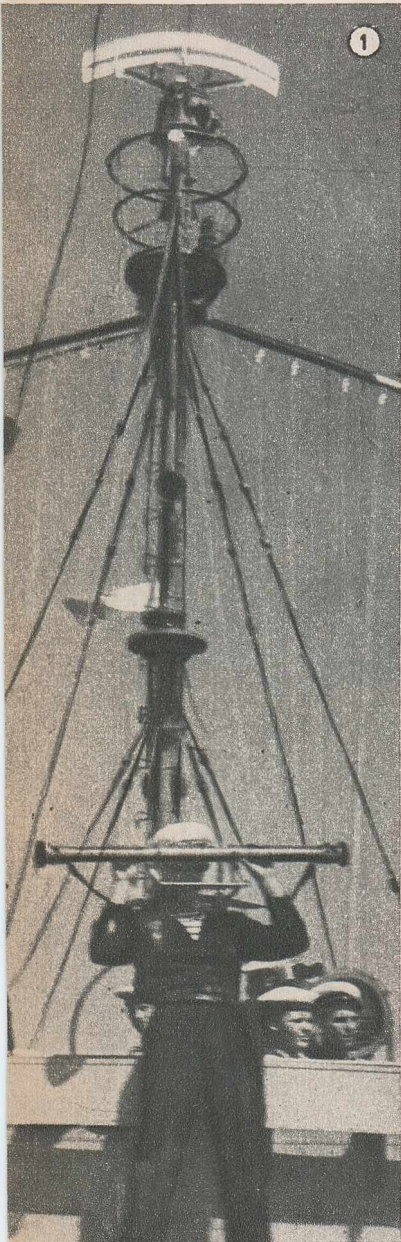

Nr. 31 (271)
Anul IX
6 august 1960

LA ODIHNĂ
Călimănești, 1960.

Fotografie de
E. IAROVICI

DE ZIUA MARINEI REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

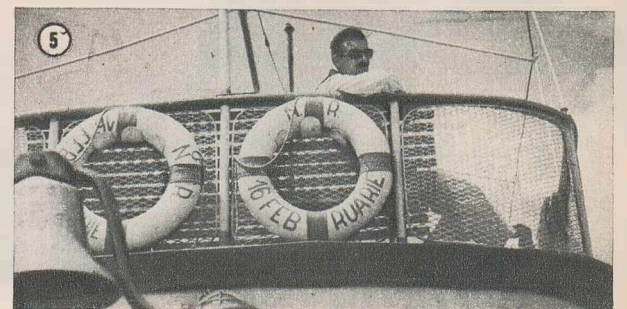
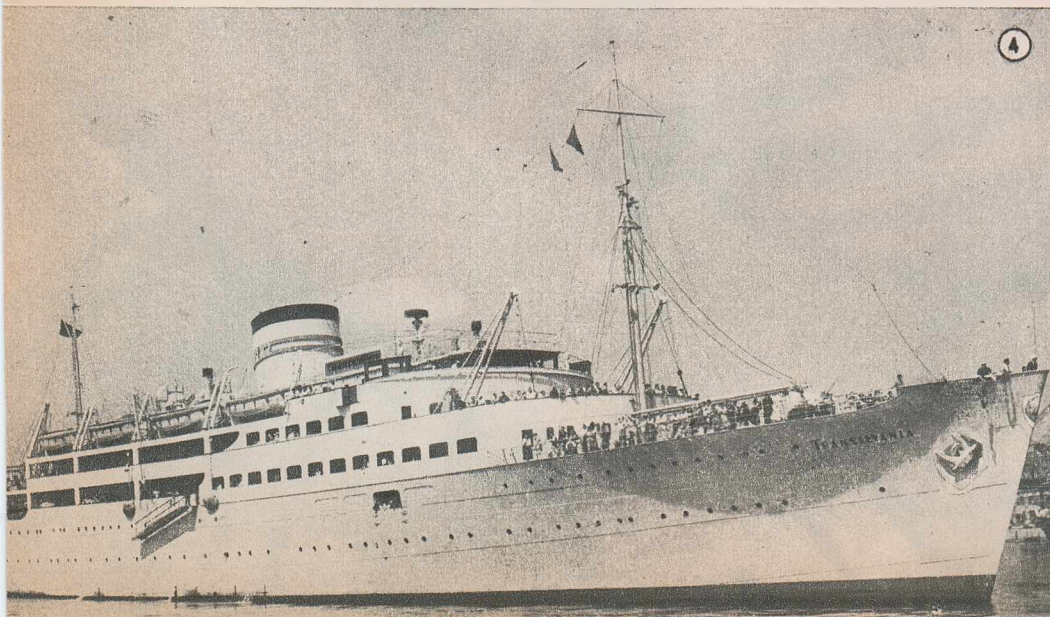
Ca în fiecare început de august, și în acest an poporul nostru sărbătorește pe bravi marinari ai forțelor maritime militare ale R.P.R. și ai flotei noastre comerciale.

În această zi gândurile oamenilor muncii din patria noastră se îndreaptă cu dragoste spre neînfricții apărători ai frontierelor noastre maritime, spre cei care — alături de militarii forțelor terestre și aeriene — apără munca noastră pașnică și mărețele noastre înfăptuiri pe drumul desăvârșirii construcției socialiste. Cu legitimă mândrie își îndreaptă gândurile poporul nostru și spre marinarii flotei comerciale, fluviale și maritime, care, înfruntând vitregia mărilor și oceanelor, asigură schimburile comerciale dintre țara noastră și alte țări de pe glob.

Sus: PE O NAVĂ A FORȚELOR MARITIME MILITARE. 1) Scrutind zărilor îndepărtate. 2) La ora de educație politică. 3) În orele de răgaz pe bord.

Fotografii de C. MIHĂIȚĂ

Jos: DIN FLOTA NOASTRĂ COMERCIALĂ. 4) Motonava „Transilvania”, navă cunoscută în toate marile porturi ale Mediteranei. 5) Pe „16 Februarie”, unul din vasele noastre de pasageri de pe Dunăre. 6) Cargoul de 4.500 tone construit la șantierele navale din orașul al cărui nume îl poartă, Gaița.

SINTE RIZARE

de Constanța BRATU

Fotografii de S. STEINER

În Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției se arată că: „Pentru asigurarea progresului tehnic în toate ramurile economiei naționale, un rol deosebit de important revine industriei constructoare de mașini. De calitatea mașinilor, utilajelor și instalațiilor produse în țară depinde în cea mai mare măsură nivelul tehnic al proceselor de fabricație, atât în întreprinderile noi cât și în cele existente care vor fi reutilitate și modernizate”. Printre materialele cu caracteristici superioare indicate în Hotărîrea pentru a fi utilizate de către această industrie, în vederea îndeplinirii rolului ce-i revine, sînt enumerate și materialele sinterizate.

Ce sînt oare acestea și prin ce metodă sînt produse?

Pentru a afla răspuns la această întrebare am pornit să cercetăm activitatea unor foruri de specialitate. Și iată-ne la Institutul de cercetări metalurgice și miniere, în laboratorul de metalurgia pulberilor...

PIESE FĂRĂ... TURNARE ȘI STRUNJIRE

Poftiți, intrați... Aici se produc piese de metal, sinterizate prin noua metodă a metalurgiei pulberilor...

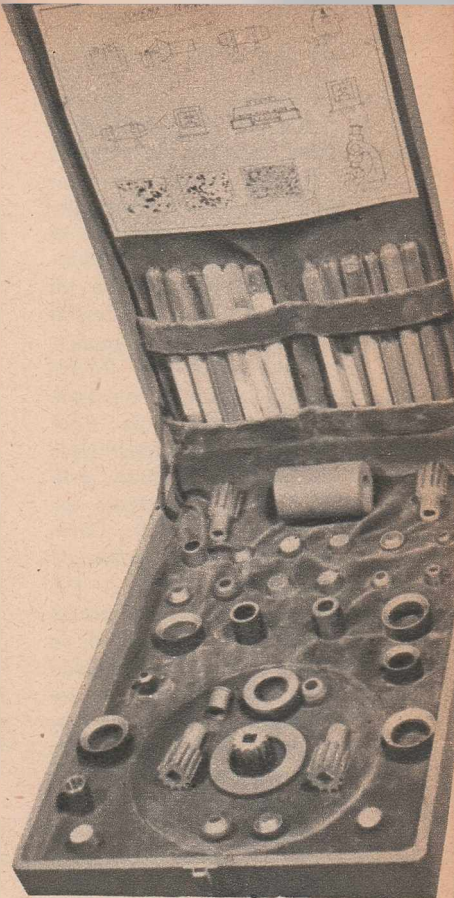
Curios lucru... Ne-am așteptat să vedem cel puțin un cuptor Martin — poate un Martin în miniatură — sau un cubilou; în orice caz ceva agregate similare. Ne-am așteptat să intrăm într-o hală largă, pe cerul căreia evoluează poduri rulante, să vedem forme de turnare, șarje incandescente. Și iată că nu există nimic din toate acestea... Ne aflăm

într-un laborator ca oricare altul. Doar anumite elemente—un cuptor mic, o presă, câteva piese pe o masă — sugerează specificul metalurgic... Și, totuși, în decorul acesta — simplificat ca într-o povestire științifico-fantastică despre metalurgia de mîine — se nasc piese din metal. Iată pe masă câteva mostre: un inel de etanșare pentru instalațiile de foraj 4 L.D.; o plăcuță pentru colectorii motoarelor electrice; un filtru pentru un agregat industrial... Ne uităm în jur să vedem strungul la care s-au realizat piese atât de perfect tăiate. Dar nu există nici o

asemenea mașină. Atunci? Cum s-au născut aceste piese? Printr-un

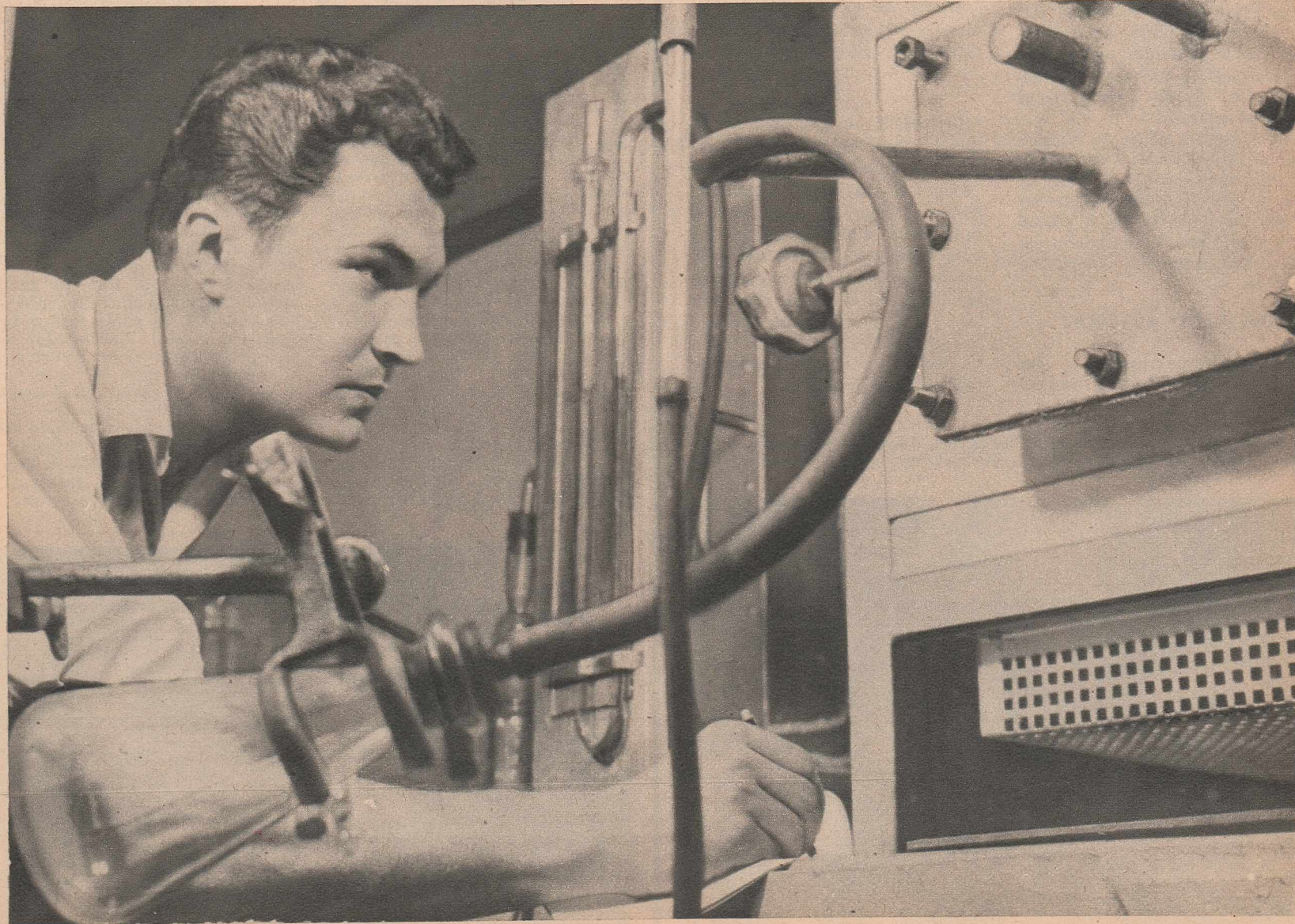
PROCEDEU MODERN: SINTE RIZAREA

Metalurgia pulberilor nu cunoaște clasică turnare, forjare, așchiere. Aici, metalul din care vrem să facem piesa e transformat în pulbere, iar apoi aceasta este presată în matriță la o presiune de 2-5 tone/cm p. Cu aceasta, inelul, plăcuța sau filtrul au văzut lumina zilei. Totuși, ele mai au puțin pînă să fie gata. Presarea mecanică în matriță nu le-a putut conferi marea rezistență de care au nevoie; grăunțele, cristalele de metal trebuie să se sudeze foarte bine cu cele vecine și pentru aceasta piesele trebuie sinterizate. Adică trebuie supuse unui tratament termic în mediu controlat, de hidrogen sau gaz metan. După această operație urmează calibrarea și piesele sînt definitiv gata. Metalurgia pulberilor și-a spus cuvîntul și și-a făcut datoria. Supuse la toate probele clasice de rezistență, piesele se comportă perfect. În plus, au

Piese fabricate prin metoda metalurgiei pulberilor

Tehnicianul Nicolae Țirloiu, executînd operația de sinterizare a pulberilor metalice. ↓

O CALITATE „SUI GENERIS“

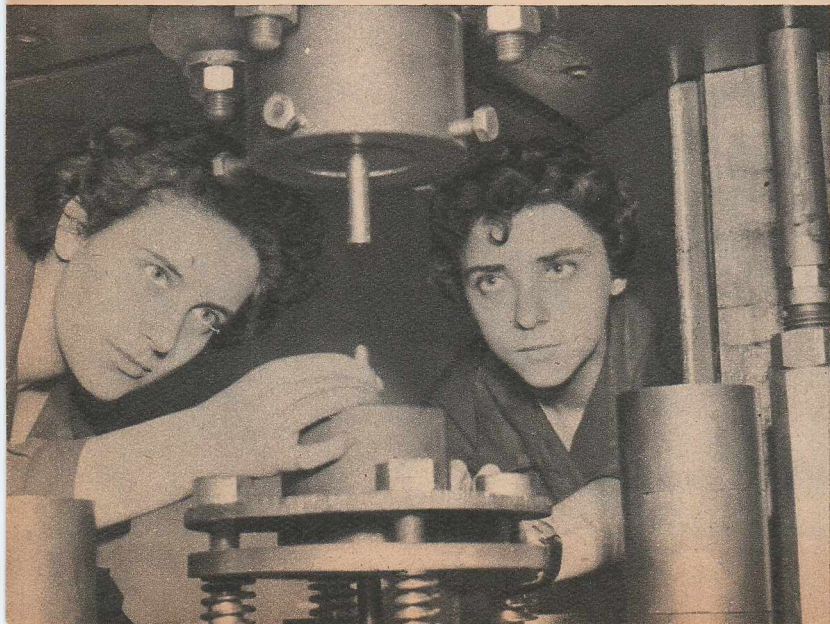
Inginerul ne face o mică demonstrație. Obiectul experimentului: micul „filtru“ de care am pomenit mai sus. În fond, nimic din înfățișarea lui nu sugerează vreo capacitate de a filtra. S-ar părea că se cheamă așa printr-o licență... tehnico-poetică. Căci el aduce cu un fel de țevă de câțiva centimetri lungime și cu peretele compact, gros de câțiva milimetri. Închizându-i una din deschideri cu palma, inginerul îl umple cu apă. Apoi suflă puternic, prin deschiderea liberă... Și iată că, deodată, prin zeci și zeci de orificii nevăzute apă țîșnește ca dintr-o arteziană... Cărui fapt se datorește această „minune“? Prin metalurgia pulberilor se pot îngloba în masa metalului respectiv diferite materiale — începând de la alte metale pînă la ceramică sau gaze diferite, inclusiv aer — care prin tehnologia normală de turnare n-ar putea fi înglobate. De altfel, acesta este specificul esențial al acestor produse și rațiunea abordării metalurgiei pulberilor: prin presare și sinterizare, piesele capătă o anumită porozitate și pot fi imbibate cu diferite metale, uleiuri, cu aer etc. Filtrul de mai sus este realizat din 90 la sută cupru și 10 la sută staniu. Privită prin lupă, suprafața sa reprezintă o sumă de sfere metalice, strînse unele lingă altele, într-o anumită ordine. Și, totuși, printre aceste granule atât de apropiate există nenumărate mici canale invizibile, mai înguste decît un micron, în care... domiciliază aerul și prin care a trecut adineauri apa.

Alt exemplu: inelele de etanșare pentru instalațiile de foraj 4 L.D. sînt din bronz grafitat, imbibat cu ulei. La marile presiuni și frecări pe care piesele le suportă în timpul exploatării, uleiul din micile canale iese la suprafață, îndeplinind rolul de

UNGĂTOR AUTOMAT

Bine — s-ar putea spune — dar și prin procedeul clasic al turnării

În laboratorul de metalurgie a pulberilor ing. Adina Storin (stînga) și ing. Iuliana Oprică montează matrița de presare pentru piese din bronz grafitat.

se nasc uneori porozități... Este adevărat, dar porozitățile acestea reprezintă niște goluri închise care nu comunică între ele. De altfel, ele constituie un defect, un accident de turnare. La piesele sinterizate, canalele merg dintr-o parte într-alta. Porozitatea este comunicantă și, dacă vreți, ea se poate asemui, într-un fel, cu vasta rețea de vase din corpul unei plante...

Este de la sine înțeles că, pentru piesele speciale care solicită înglobarea altor materiale în masa metalului, noua metodă reprezintă însuși viitorul. Pe lângă realizarea dezideratului principal, ea se dovedește a fi în același timp și extrem de simplă, și economică. Să ne gândim întâi la consumul de metal. Prin turnare și prin prelucrările ulterioare se consumă, se îndepărtează din piesă, uneori pînă la 60 la sută din metalul folosit. Prin sinterizare piesa iese din matriță exact în forma finală. Aceasta înseamnă totodată — pe lângă economia de metal — și scutirea mașinilor-unelte de prelucrare; înseamnă, de asemenea, o reducere incalculabilă a manoperei și a timpului de fabricație. Într-un cuvînt: realizarea unei productivități foarte mari și posibilitatea unei automatizări complete.

O metalurgie nouă, în decor alb de laborator-uzină, cu câțiva oameni care, apăsînd pe butoane, realizează în timp record mari cantități de piese speciale... Nu este vis științifico-fantastic, ci o realitate a anilor ce vor veni.

★

Cercetările de la I.C.E.M. în direcția metalurgiei pulberilor continuă cu asiduitate. Se studiază noi produse pentru industria construcțiilor de mașini, se experimentează în laborator și în diferite uzine noi piese sinterizate. O nouă metodă la nivelul științei și tehnicii mondiale se află în cercetarea și experimentarea laboratoarelor noastre, urmînd ca rezultatele obținute să intre apoi în patrimoniul practicii industriei constructoare de mașini.

FACEM FILM!

Arta își verifică pătrunderea în masele cele mai largi atunci cînd începe să sfîrșească nu numai dorința de a privi, ci și pe cea de a crea. Și dacă pînă acum pe scenele cluburilor s-a dansat și s-a cîntat, dacă amatorii erau pictori, sculptori sau actori — apariția cinecluburilor, în București, la Orașul Stalin sau la Hunedoara, oferă un nou domeniu activității amatorilor: cinematografia. Omul secolului nostru este cinefil, adică spectator cu o educație cinematografică formată pe parcursul kilometrilor de peliculă vizionată. Și tocmai această educație este piatra de hotar de la care începe activitatea amatorilor în domeniul acestei arte care contopește munca scriitorului, actorului, compozitorului, pictorului cu cea a tehnicianului în variate domenii.

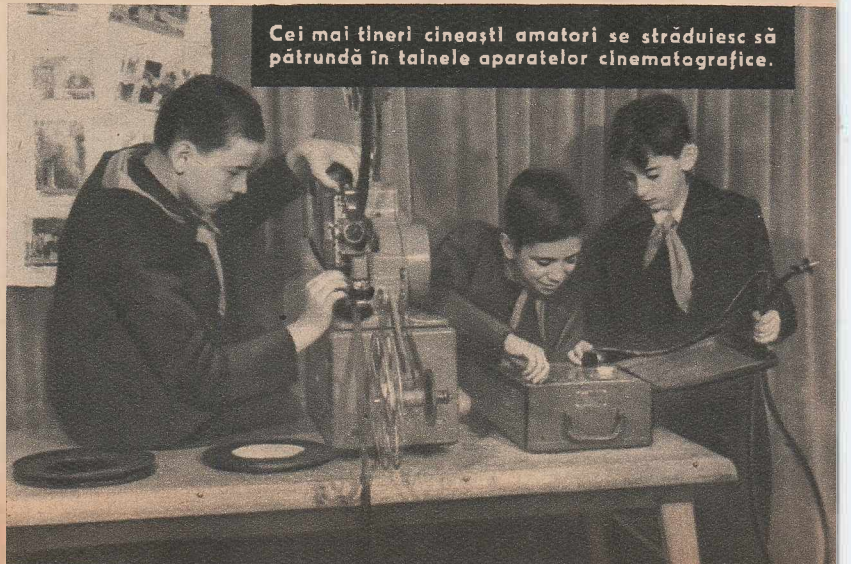
După ce ne-am oprit altădată la cineclubul uzinelor „Ernst Thälmann“, am fost de data aceasta oaspeții producătorilor amatori din București. I-am înfîlnit strînși în jurul peliculei sau a aparatului de luat vederi la clubul „Constructorul“, la cel al Ministerului Comerțului sau la Palatul Pionierilor.

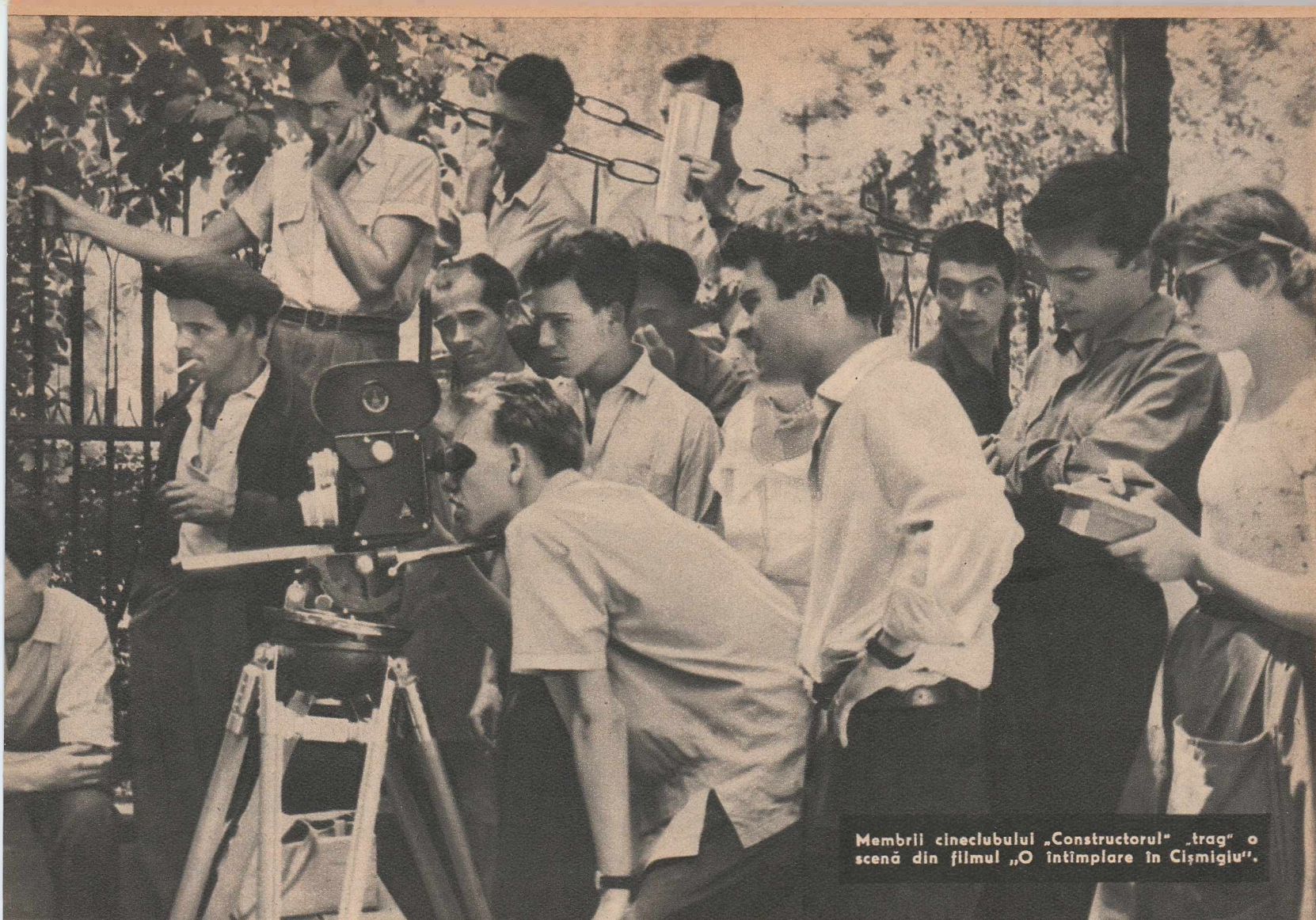
La cineclubul „Constructorul“ ne-au întâmpinat un vraf de fotografii răvășite pe masă. „Acesta e trecutul nostru“ — ne-au lămurit cineștii amatori. Iar trecutul însemnează un film. Vara trecută, zile de-a rîndul — mai cu seamă după-amiezile — Cișmigiul le-a fost platou pentru filmul în titlul căruia a intrat și numele bătrînei grădini bucureștene: „O întâmplare în Cișmigiu“. La întrebarea „Cine sînt autorii?“, răspunsul vine prompt: „Toții“, și degetul îi indică pe fotografie, după cum genericul indică pe film, pe Petre Nisip, lăcătușul de la filatura „Dacia“, pe Dan Dădîrlat, tehnician la I.C.E.M., pe Virgil Mărunțelu, elev la școala profesională „Klement Gottwald“, pe Sanda Bamée, elevă, și încă multe nume, pînă la împlinirea cifrei de douăzeci și patru. Rînd pe rînd, sub îndrumarea tînarului operator

Nicu Stan de la Studioul „București“, membrii cineclubului au lucrat în toate domeniile, fiind cînd regizori, cînd operatori, electricieni sau șefi de producție, după ce luni de zile fuseseră elevi sirguincioși și apoi scenariști pretențioși.

Acesta e trecutul. Dar cei de la cineclubul „Constructorul“ stau cu fața la viitor. Și dacă trecutul e constituit dintr-un singur film, viitorul însemnează proiectele — deocamdată — a trei filme în care viața de zi cu zi a cinefililor se face adînc simțită. În zilele acestea de vară, activitatea cineclubului e prea puțin spectaculoasă pentru cineva venit din afară. Ai impresia că ai nimerit în ședința unui cenaclu literar. Toată lumea are creioanele bine ascuțite și pe foile de hîrtie se aștern rînduri mărunte. Ideea filmului, prezentată de cîte cineva, devine scenariu literar și regizoral prin colaborarea tuturor.

Cei mai tineri cinești amatori se străduiesc să pătrundă în tainele aparatelor cinematografice.

Membrii cineclubului „Constructorul” „trag” o scenă din filmul „O întâmplare în Cișmigiu”.

Ceea ce povestea într-o zi Marcela Andreescu, lucrătoare la cooperativa „Arta lemnului”, despre munca unei tinere educatoare care a înghebat un teatru în miniatură cu copiii din cămin, s-a transformat într-un scenariu despre munca artistică a tinerețului nostru. Din aceeași colaborare a luat naștere și scenariul intitulat „Mîine”, dedicat momentului de mare tensiune sufletească încercat de un tînăr absolvent al Institutului de construcții în prima zi cînd pășește pe șantiier în prima zi cînd pășește pe șantiier unde va lucra. Dan Dădîrlat a propus ideea unui documentar artistic care să consemneze aspecte din viața nouă a țării noastre. Viitoarele filme ale cineaștilor amatori încep să se contureze...

★

...Era o după-amiază de toamnă tîrzie: 22 noiembrie 1959. O sută șaptezeci de oameni, strînși într-una din sălile clubului Ministerului Comerțului, discutau aprins. Prin fumul gros de țigară, în ciuda multelor tîmple albite, ochii străluceau entuziasmați și propunerile deveneau textul unui regulament și al unor proiecte de activitate. Din acest text dactilografiat s-a născut activitatea de început a noului cineclub: întîlnirile cu cei de la cineclubul „Constructorul” și cu realizatorii filmului „Telegrame”, lecțiile nu întotdeauna ușoare de tehnică a filmului ținute de regizorul Mircea Mureșan etc.

Cînd a venit primăvara, membrii cineclubului au părăsit încăperile, gata să-și încerce puterile în lupta grea cu aparatul de luat vederi. Asta se întîmpla în aprilie. La ordinea zilei: pregătirile pentru 1 Mai. Subiectul filmului îl oferea, deci, viața. Jurnalul de actualități

nr. 1: primele secvențe înregistrau apariția numărului special al gazetei lor de perete, pentru ca, într-o echilibrată gradare, filmul să culmineze cu exuberanța demonstrației, cu coloane în care-ți recunoști tovarășii, cu cer albastru și urale. Dar activitatea n-a încetat la apariția cuvîntului „Sfîrșit” pe ecran; după terminarea acestui film, scenariștii au intrat din nou în acțiune. Și din nou actualitatea a oferit, prompt, subiectul: pregătirile în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. Ochiul atent al cineaștilor amatori surprinde aspectele activității din ministere ca posibile secvențe. Jurnalul de actualități nr. 2 a cuprins deopotrivă întîlnirile sportive ca și premiera piesei „Comunistul”, interpretată de actorii amatori, orele de muncă voluntară și inaugurarea expoziției despre realizările comerțului socialist, deschisă în sălile clubului. După orele de muncă, tovarășul Bujoreanu, de pildă, sau Tuțuianu aproape că nu mai puteau fi recunoscuți. Calmul obișnuit al salariatului deprins cu graiul cifrelor era înlocuit de febra reporterului cinematografic.

Urmează jurnalele numărul 3 și 4... Și, cine știe? Poate că cineclubul din Ministerul Comerțului, formînd în primul rînd spectatori culti pentru filmele viitorului, creează documente prețioase pentru viitorul cercetător al zilelor noastre.

★

Pasiunile care încolțesc la vîrsta genunchilor juliți se împlinesc cu un ceas mai devreme în cadrul cercurilor Palatului Pionierilor. Actorii de-o șchioapă au la dispoziție o scenă „adevărată”, chimiștii — laboratoare, iar cinefilii — propriul

cineclub, înzestrat cu utilaje de tot felul — de la elementara lanternă magică pînă la aparatul de proiecție, trecînd prin aparatul de luat vederi și laboratorul care „se subînțelege”. Liniștea ce domnește în domeniul viitorilor cineaști te obligă să pătrunzi respectuos, în vîrfurile picioarelor. Fețele ștregărești au căpătat trăsături grave, concentrate. În acest moment nu există nimic mai important pe lume decît obiectivul aparatului de proiecție. Pe ecranul cît un perete, rînd pe rînd, pionierii proiectează cîte un fragment de film. Fiecare trebuie să centreze imaginea, s-o regleze pînă ajunge perfect clară, mă rog, să-și facă ucenicia și aici.

Cornelia Barbu abia a trecut în clasa a V-a, dar este de pe acum în măsură să lămurească o serie de taine pentru neinițiați. Intreaga tehnică a aparatelor îi este familiară și, în ședința de astăzi, alături de Vasile Ion și Ion Atanasiu, de pildă, încheie un întreg an de studiu cu acești metri de peliculă proiectați. E, într-un fel, o încununare. Cornelia a deprins fotografia, operatoria și acum... Acum a plecat în vacanță. Asta n-a împiedicat-o, însă, pe ea, ca și pe toți ceilalți membri, să anticipeze puțin și să ne povestească despre viitorul apropiat, adică despre anul de activitate 1960-1961. Le-a spus și tovarășul profesor Butac: vor face film! Ba nu: filme! Două! Aparatele, aflate acum în sala de studiu, vor coborî, în tovarășia puternicelor reflectoare, în studioul care e aproape gata. Membrii cercului de coregrafie vor fi acolo interpretii unui film cu o suită de dansuri românești. Cea de-a doua producție a cineclubului va fi un amplu reportaj despre activitatea din palat.

Pînă atunci însă, pentru a demonstra ce au deprins într-un an de zile, știut fiind că un bun operator trebuie să fie și un bun fotograf, prima lor producție o constituie fotografiile din pagina noastră.

★

Amatorii, indiferent de vîrstă și profesie, au pătruns în universul cinematografiei. Unii pot număra realizări, alții abia au depășit stadiul inițierii; însă toți deopotrivă visează ce vor realiza mîine. Dansului și cîntecului amator li se vor adăuga miile de metri de peliculă ale cineaștilor amatori.

Radu RUPEA

În jurul cineaștilor amatori se string întotdeauna curioșii...

HAVANA

MANSANILLO

SANTIAGO

Locul de debarcare
al detașamentului
lui Fidel Castro

CUBA CEA LIBERĂ

Cînd ziarele din Havana au publicat declarația președintelui Eisenhower — „Statele Unite nu vor admite ca în emisfera occidentală să se insti-tue un guvern care se află sub dominația comunismului internațional” — Cuba a fost pe drept cuvînt cuprinsă de indignare. De cîte ori n-a servit gogorița despre „comunismul internațional” drept pretext pentru intervenții fățișe

de Radu ȚULESCU

în treburile interne ale altor state?

Concomitent, ziarele din Havana și din întreaga lume au publicat declarația lui N. S. Hrușciiov: „Uniunea Sovietică își ridică glasul și întinde o mîna de ajutor poporului cuban care luptă pentru independență... În caz de

necesitate, artileriștii sovietici pot sprijini poporul cuban cu focul armelor lor rachetă dacă forțele agresive de la Pentagon ar cuteza să înceapă o agresiune împotriva Cubei...” Cuba a fost pe drept cuvînt cuprinsă de elan și încredere sporită în forțele sale. De cîte ori nu s-a ridicat Uniunea Sovie-

tică în apărarea cauzei drepte a popoarelor care luptă pentru consolidarea independenței țării lor!

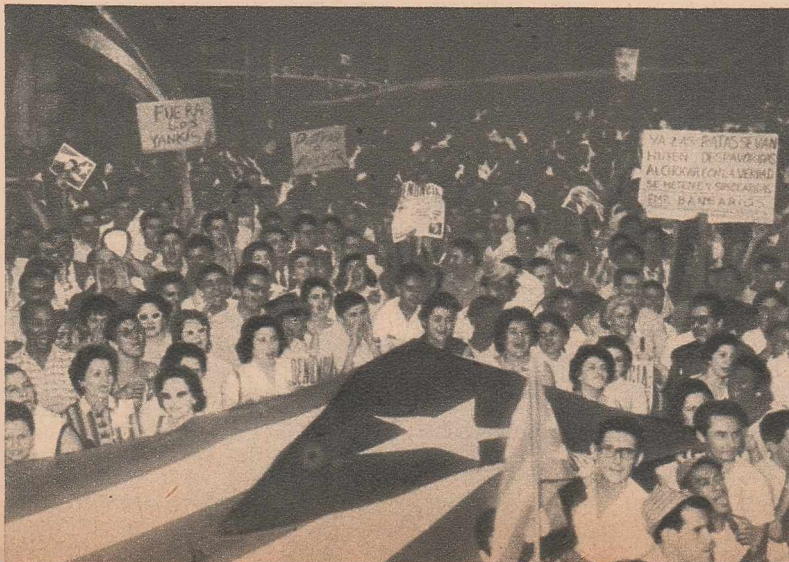
Unii și-au adus aminte și de lecția pe care a primit-o imperialismul cu prilejul agresiunii împotriva Egiptului.

Există însă oameni care trăiesc cu picioarele în mijlocul secolului al XX-lea dar cu capul la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Ei oftează după anul de grație 1898, cînd Cuba, scă-

Pe șantierul noului cartier de locuințe din împrejurimile orașului Santiago de Cuba.

Fidel Castro, primul ministru al Cubei.

Demonstrație pe străzile Havanei, împotriva imperialiștilor americani.

pînd de dominația spaniolă, devenea protectorat american. Statele Unite au distrus atunci flota spaniolă sub pretextul „eliberării Cubei”. De fapt nu era vorba de libertate, ci de zahăr. Cuba a și fost botezată „zaharnița Statelor Unite ale Americii”. Cîtă libertate poate să încapă într-o zaharniță din care te servești cum, cînd și cît vrei?

În 1902 Statele Unite socotiră că pot să proclame Republica Cuba și să-i dăruiască o constituție, promulgată însă în virtutea unei legi... americane! Și, ca și cum bătaia de joc n-ar fi fost și așa completă, în „constituția” cubaneză a fost introdus amendamentul „Platt”. Acest amendament dădea Statelor Unite ale Americii dreptul să intervină oricînd consideră necesar pentru a menține „ordinea” în Cuba „independentă”.

„Și dacă Statele Unite consideră că e nevoie să intervină mereu?” — s-ar putea întreba cineva. Răspunsul logic este: „Serviti-vă! Ca din propria dv. zaharniță!”

Prin anul 1920, generalul Crowder, care purta la chipul însemnele armatei americane (deși mult mai potrivit ar fi fost să poarte însemnele trustului „United Fruit Company” sau ale celui alt trust care stăpînea Cuba, „Cuban American Sugar”), își fixează reședința la Havana. În numele „monstrului verde(*)” generalul american impune apoi reformele politice, administrative, financiare pe care le crede de cuviință. Iar după semnarea fiecărei reforme tumează mulțumit o autentică havană (sîntem doar în țara de baștină a celebrelor trabuce) și soarbe din cafeaua îndulcită cu zahărul cuban, fără să simtă gustul singelui și fără să presimtă răzbunarea dreaptă care se pregătea. Căci Cuba n-a uitat niciodată cuvîntul de ordine lăsat moștenire de marele ei fiu, scriitorul revoluționar Jose Marti, ucis în luptele pentru independență în 1895: „Sau Cuba va fi liberă, sau nu va mai fi Cuba!” Putea Cuba să renunțe la ideea de a fi ea însăși?

★

Spre sfîrșitul anului 1958, unii mai credeau că Cuba înseamnă Batista — dictatorul sîngeros care dispunea în vila sa de lîngă Havana de un număr impresionant de telefoane turnate în aur masiv.

„Alo, senor Batista — se auzea de la capătul celălalt al firului (de la un simplu telefon de bachelită)—e timpul să vă luați tălpășița, dacă nu vreți s-o pățiți. Fidel Castro și oamenii lui au eliberat întreaga provincie Oriente. El a debarcat la Sierra Maestra exact în locul în care — vă mai aduceți aminte? — a debarcat în secolul trecut Jose Marti, cel care a spus

*) Denumirea dată trustului american „United Fruit Co.” care a acaparat uriașe plantații într-o serie de țări ale Americii Latine, îmbogățindu-se pe seama exploatării bogățiilor naturale ale acestor țări.

că Cuba va fi ea însăși de-abia atunci cînd va fi liberă. Fidel Castro vine...”

Batista încearcă să ridă gîndindu-se la Statele Unite ale Americii. Dar risul acesta avea să se slîrșească cu scrișnete.

★

Un om de-abia trecut de 30 de ani, cu ochii negri, plini de foc, și o barbă deasă, neagră. La început l-au știut puțini, dar astăzi îl știe întreaga Cubă — și nu numai ea — pe Fidel Castro, luptătorul care, din exil, a pornit, avînd alături numai 82 de oameni, să înfrunte pe cei 40.000 de soldați ai lui Batista și să redea Cubei dreptul de a fi ea însăși.

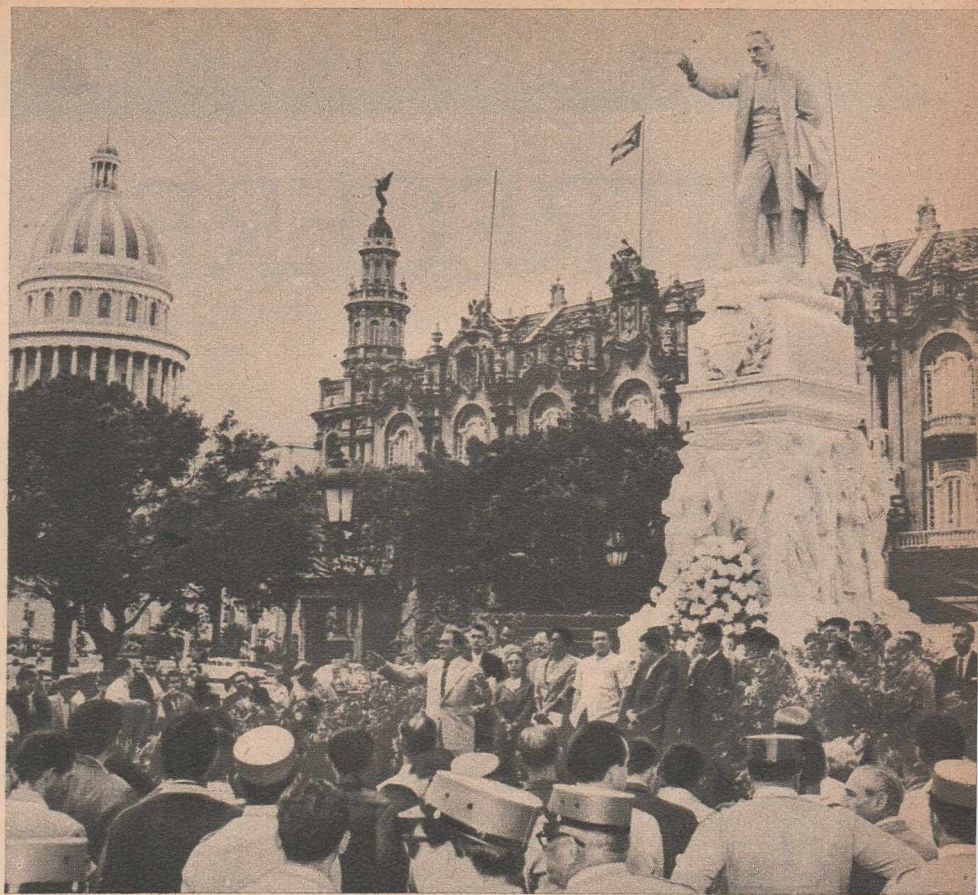
Ca într-un pasionant roman s-a desfășurat viața acestui detașament care întii s-a înjumătățit (ajungînd la 40 de oameni după debarcare) și apoi s-a înmulțit cu o iuleală fulgerătoare, ajungînd să-și apropie majoritatea poporului cuban.

În ultimele zile ale anului 1958 Cuba mai putea fi considerată o posesiune americană administrată de Batista. Dar chiar în prima zi a anului 1959 Cuba, devenită poate pentru prima oară ea însăși, aclama pe Fidel Castro și pe partizanii lui cu bîrbile dese, tăiate scurt...

Știrile din Cuba au început să se precipite. Radio Havana transmitea în continuare celebrele habanere, dar și știri noi despre legea reformei agrare. Ziarele descriau cu lux de amănunte fuga lui Batista în Statele Unite, dar anunțau și faptul că bunurile a 117 companii îmbogățite în timpul dictaturii au fost confiscate. În adunări insuflete, oamenii lui Fidel Castro puneau față în față cele un milion de hectare ale trusturilor „United Fruit” și „Cuban American Sugar” (din care stăpîinii nu cultivau decît jumătate) cu cei 200.000 de țărani fără pămînt și cu cei 500.000 de muncitori agricoli care n-au de lucru decît 3 luni pe an (cu o leafă mizeră)...

Cuba voia să se schimbe. Dar imperialismul american voia ca totul să rămînă ca înainte. Avioane „necunoscută” au început să arunce bombe incendiare asupra plantațiilor de zahăr. Au fost descoperite comploturi ale căror fire duceau la ambasada americană. Ca la comandă, presa și posturile de radio din S.U.A. au început o campanie de calomnii și amenințări la adresa conducătorilor cubani.

Unul din avioanele trimise în scopuri provocatoare împotriva Cubei a fost doborît. Toată lumea a putut vedea aripile imperialiste

În fața statuii lui Jose Marti — erou al luptei pentru independență a poporului cuban — au loc numeroase mitinguri antiimperialiste.

frînte de zidul solidarității poporului cuban...

Conducătorii Statelor Unite vor să-i întoarcă pe cubanezi cu cel puțin 2 ani în urmă. Există însă popoare care sînt gata să ajute Cuba să păsească spre viitor. U.R.S.S. a încheiat cu Cuba un acord pe o perioadă de 5 ani, prin care Cuba va livra Uniunii Sovietice 1 milion tone zahăr pe an. În schimb, Uniunea Sovietică va livra Cubei mărfuri de care aceasta are nevoie — printre altele, importante cantități de petrol.

Cum să rămînă nepăsător „United Fruit” la reforma agrară din Cuba? Cum să rămînă „Esso” și „Texas Oil” indiferente la importurile de petrol sovietic în Cuba?

Înceindu-se cu cafeaua îndulcită cu zahăr cubanez, magnații au dat dispoziția: „Rafinăriile noastre din Cuba nu vor mai prelua petrolul pe care Cuba îl cumpără din Uniunea Sovietică”. Dar Cuba nu mai e la sfîrșitul secolului trecut. Ea a rechiziționat rafinăriile americane și a proclamat sus și tare dreptul ei de a importa petrol de unde-i place. Atunci, într-o singură jumătate de oră, Congresul S.U.A. a votat legea prin care președintele Eisenhower a fost împunernicit să reducă importul de zahăr din Cuba. O semnătură, și președintele S.U.A. profită de libertatea care i-a fost acordată: el

reduce cu 700.000 tone importul de zahăr din Cuba în acest an. A început „războiul zahărului”. Un decret publicat la Havana anunța un amendament la articolul 232 al constituției cubane: proprietățile monopolistilor americani pot fi confiscate și trecute în proprietatea statului. Furie și amenințări la Washington. Calm și hotărîre la Havana. Cuvinte de solidaritate rostite de N. S. Hrușciiov la Moscova: „Popoarele țărilor socialiste vor ajuta poporul Cubei să-și apere independența pentru a face să eșueze blocada economică proclamată în prezent de S.U.A. împotriva Cubei”.

Ceea ce l-a făcut pe bună dreptate pe primul ministru Fidel Castro să spună: „S.U.A. să știe în mod cert că nu vor reuși să ne învingă. De partea Cubei sînt simpatiile lumii întregi”.

Lucrul s-a văzut încă o dată cu prilejul discutării problemei cubane în Consiliul de Securitate al O.N.U., unde nici una din manevrele cercurilor imperialiste n-a rămas nedemascată.

Cei 6.600.000 de locuitori ai Cubei au multe sute de milioane de prieteni de nădejde. Aceasta nu seamănă de loc cu „prietenia” pe care o poartă Cubei cei cîțiva monopolisti, posesori a sute de milioane de dolari obținuți din jefuirea poporului cuban.

Armata, miliția țărănească, tinerețel cuban sînt hotărîți să apere independența țării lor.

ÎNTRĂCEREA

— schiță —

de Tudor POPESCU

Ilustrații de Tia PELTZ

Marin întinse mâna, pipăi locul gol de lângă el și un oftat ușor îi sălta pieptul. De trei ani, de când se însurase, în fiecare dimineață era obișnuit să asculte, o clipă măcar, respirația liniștită a nevestei, care mai dormea încă și după ce el pleca. N-avea de ce s-o trezească atât de devreme cum se trezea el. De aceea se ridica pe nesimțite și se ducea în baie. Acolo găsea tot ce-i trebuia, pregătit de cu seară de Ioana, nevastă-sa. Trecea apoi în virful picioarelor spre bucătărie, își lua pachetul cu mîncare și pleca pe ușa din spate, să nu mai scriștie încă o dată parchetul. În treacăt privea obrajii îmbujorați ai Ioanei și zîmbea vag, mulțumit.

Acum era iar singur... „Oare de câte dimineți mă trezesc singur?”

Cînd era Ioana aici parcă nu-și dădea seama cît de greu i-ar veni fără ea. Acum însă a înțeles că fără ea...

Marin trase cu coada ochiului către ceasul care ticăia lângă el. Era timpul să se îmbrace. De obicei se trezea exact la ora la care trebuia; astăzi însă a deschis ochii cu mult mai înainte. De aceea avusese timp să se gîndească la toate cîte-i veneau în minte.

Trecu în baie, stăpînit de aceeași liniște, ciudată pentru o zi ca asta. Lăsă mult timp să curgă apa rece pe umerii lui rotunjiți de mușchii puternici, reliefați sub piele. „Am să înfirzii?” — se întrebă, dar nu grăbi un gest măcar. Privi prin ușa întredeschisă a cadranelor ceasului și se convinscă că într-adevăr ar trebui să se grăbească.

Privi în treacăt perna goală de lângă a lui și se gîndi că n-o să mai găsească pachetul cu mîncare în răcitor.

În bucătărie plutea un miros neplăcut de mîncare. Deschise fereastra, privi teancul de farfurii nespălate, hîrțile pachetelor cu mîncare rece... „Trebuie să spăl vasele—constată, de loc bucuos. Chiar astăzi îi dau telefon mamei, să vină mai repede!”

Scoase din răcitor o bucată de salam și una de brînză, căută o farfurie curată și nu găsi, apoi tăie mîncarea pe colțul mesei și o împachetă într-un jurnal.

În stație lăsă două tramvaie

aglomerate fără să se mai întrebă dacă va întârzia sau nu. Cînd intră pe poarta fabricii constată că sosise, totuși, cu un minut mai devreme.

În vestiar, în timp ce-și îmbrăca salopeta cam murdară, veni lângă el „moș Ghidon”. Încă nu cunoscuse un om cărui să-i placă vorba ca acestui bătrîn care avea obiceiul, una-două, să spună: „Am cotit-o”—ceea ce însemna că a plecat sau că pleacă sau că nu-i convine ceva... În împrejurarea cea mai neașteptată îl auzea și spunînd: „Am cotit-o”. De aceea băieții îi spun „moș Ghidon”.

Marin zîmbi ușor, privindu-l pe bătrîn cum se grăbește cu îmbrăcăutul. De obicei nu se întîlneau aici, în vestiar. Bătrînul venea în fiecare zi numai cu „o clipă” mai înainte de începerea lucrului și se îmbrăca grăbit, făcînd gesturi comice, de parcă se lupta cu o ființă invizibilă. Salopeta îi era cam strîmtă, o îmbrăca greu. Băieții spuneau că asta este gimnastica de dimineață a lui „moș Ghidon”.

— Ai cotit-o, moșule! — îi spuse Marin, văzîndu-l cum gesticulează. Ai întârziat.

— Eu să înfirzii? În cinci ani m-ai văzut întârziînd vreodată?

Într-adevăr, el sosea „la limită”, dar niciodată mai tîrziu.

— Mai bine vezi că ai întârziat tu și ai cotit-o dacă nu-ți pregătești totul din timp. Oancea o fi luat primul span.

Vorbele lui „moș Ghidon” făcuseră să tresară ceva în el. Într-adevăr, Oancea cu siguranță că avea acum toate piesele în jurul lui și nu aștepta decît semnalul, pe cînd el... Se îndreptă la fel de liniștit spre atelier. Pe drum simți că ceva îl roade pe dinăuntru, un fel de nerăbdare, pe care însă, privindu-l, nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască. Ridica liniștit mîna în dreptul șepcii, salutînd oamenii care îl priveau semnificativ. „Sînt nerăbdător”—recunoscu el.

Oancea îl primi rîzînd bucuos. Îi întinse mîna lui enormă și-l scutură ca de obicei, de parcă ar fi vrut să-l trîntească. Fiecare gest al lui trăda o mare siguranță de sine. Chiar și felul cum dădea noroc dovedea același lucru.

Cînd îl văzu pe Marin intrînd în atelier, veni direct la el: — Hai, mă, ce pățiși? Tocmai azi?

Oancea avea toate piesele lângă strung, frumos stivuite. Marin fusese sigur că le va găsi așa. Rămase însă surprins cînd văzu că și lângă strungul lui erau piesele aranjate — gata pentru începerea întrecerii.

— E gata! Începem — spuse Oancea, cu vocea lui sigură de bas profund, arătînd spre piesele de lângă strungul lui Marin.

Pe acesta îl supără, în sinea lui, gestul lui Oancea. Adică de ce să-i aducă el piesele? Era așa de sigur de victorie?

Îl privi în față pe Oancea și-și dădu seama că făcuse gestul acesta fără nici un gînd ascuns. Pur și simplu, își terminase de adus piesele lui și, pentru că văzuse că Marin întârzie, i le adusese și pe ale sale.

Muncitorii, mai aproape sau mai departe, erau numai ochi și urechi spre cei doi; unii se apropiară de strungurile lor. De trei ani Marin era în întrecere cu Oancea și niciodată nu reușise să-l învingă; nici el, nici echipa lui. Ajunseseră de pomină în toată fabrica. Unii îl sfătuiseră pe Marin să nu-l mai provoace pe Oancea, să se întrecă și el cu oricare altul.

„Asta parcă-i dracul, cînd e în fața strungului”. De trei ani drapelul de frunză era la el și nimeni nu spera să-l poată lua cîrînd de acolo. Și unul și celălalt erau strunguri cu experiență, ambițioși, pricepuți. Cei mai buni din fabrică. Aproape în fiecare trimestru veneau cu efte o inovație, măreau productivitatea.

Amîndoi își calculau fiecare mișcare, fiecare gest, nici un drum al mîinii nu-l făceau fără rost.

Astăzi trebuiau să strunjască amîndoi în timp de o oră o piesă nouă care le venise cu mențiunea „urgent”. Care dintre ei va termina mai repede de strunjit, acela va cîștiga întrecerea... Piesele astea le așteptau de mult timp, iar Marin își legase toate speranțele de ele.

Se pregătise cu un adevărat sportiv. Zi de zi își gîndise mișcările, își potrivise cuțitele, dar mai ales lucrase la o inovație pe care încă n-o anunțase nimănui. Își confecționase un cuțit de o formă nouă, al cărui randament îl va verifica azi.

Pînă acum, tot ca un sportiv care vrea să doboare un record, Marin rămăsese zilnic după program, luase cîteva șpanuri cu

noul cuțit, „să i se dea mîna”, îi încercase rezistența. Teama lui cea mai mare era că acest nou cuțit nu va rezista la un efort prea mult prelungit...

— Haide, mă! — îi spuse Oancea grăbit. Hai să începem acum, pe răcoare. Uite că a venit și tovarășul Necula.

Necula era secretarul organizației de partid și cronometror al întrecerii. Acesta îl privi încurajator pe Marin. Pînă acum cronometrase cinci întîlniri dintre cei doi și de fiecare dată Marin rămăsese învins. Necula știa cît de serios se pregătise și cît de mult ținea Marin să cîștige măcar o dată întrecerea cu Oancea și de aceea și el, în suflul lui, ar fi dorit să-l vadă învingător.

Numai că de Oancea nu se putea trece cu una, cu două. Oancea, cînd lucra, se făcea una cu strungul, se contopea cu el, între gesturile lui și răspunsurile strungului era o coordonare perfectă, de parcă totul îi intrase în reflex. Mîinile lui mari unblau pe manete cu siguranța unui pianist pe clapele pianului. Iar ochiul îl avea ațit de format, încît nu folosea șublerul decît atunci cînd piesa era aproape gata, ca să măsoare zecimi de milimetru. Lucra cu pasiune de artist.

— Ești gata, tovarășe Marin? — i se adresă și Necula.

— Nu... Mai așteptăm.

Răspunsul lui trezi nedumerire pe fețele celor care îl înconjuraseră.

— Deocamdată lucrăm normal — hotărî Marin.

Necula ar fi vrut să insiste, dar Oancea interveni:

— Bine, mă, Marine. Cum vrei tu... Lasă, tovarășe Necula, că timp e berechet. O fi avînd și el un motiv.

Necula însă îl privi atent pe Marin și-i văzu cearcănele din jurul ochilor. Poate că și Oancea i-a văzut ochii obosiți și de aceea nu a insistat. „Ce o fi cu Marin?” — se întrebă Necula.

Ca un făcut, furați de gîndul întrecerii, uităseră cu toții ce s-a petrecut la Marin acasă. Îl lăsară în pace, așteptînd să-l audă că s-a hotărît să înceapă.

Cu gesturi rare, acesta se porni să lucreze. În gînd își repeta, cu precizie, tot ce avea de făcut. Pleoapele îi erau grele.

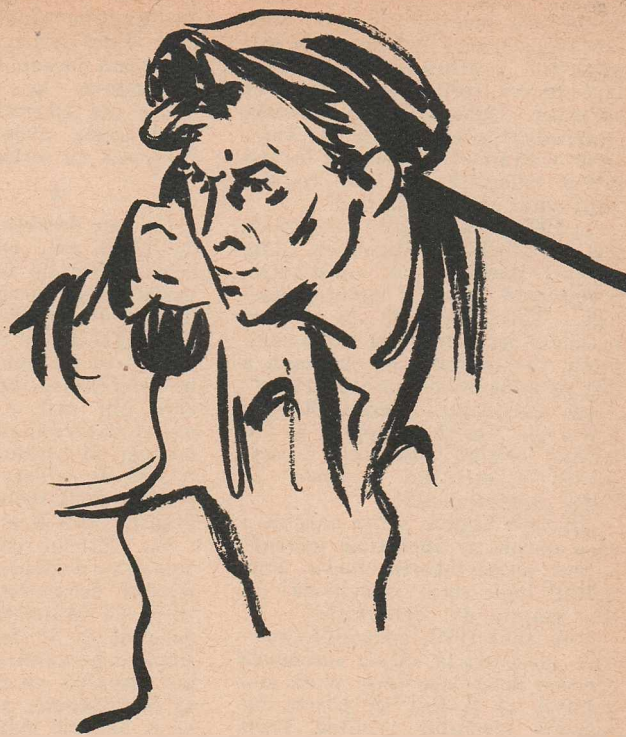
Nu lucra decît puțin și plecă de lângă strung. Ceilalți îl văzură ducîndu-se în curte, unde se afla o cabină telefonică, și vorbind cu cineva. Cînd ieși din cabină fața lui era posomorită și cei din jur nu scăpară acest amănunt.

— Ei, începeți? — întrebă cineva.

— Nu! — răspunse Marin, răspicat.

Se apucă de treabă. Băgă cuțitul prea adînc și-l frînse. Zgomotul cuțitului spart îi făcu pe toți să întoarcă privirile spre el. Liniștit, puse un alt cuțit și continuă să lucreze... O oră, două...

Încet, încet, oamenii începură să-și dea seama că Marin nu mai vrea să se întrecă cu Oancea. Se apropia sfîrșitul zilei și nu zicea nimic... Mai făcuse vreo două drumuri la telefon.

de M. RAMURĂ

Nu s-ar putea spune că mister Allen Dulles ar fi un personaj ce refuză publicitatea. Dar când e vorba de imperiul asupra căruia tronează, mister Dulles devine foarte discret. Americanii i-au denumit împărăția „departamentul treburilor murdare”. Asemenea treburi n-au nevoie de reclamă. De aceea Allen Dulles încearcă să facă să planeze deasupra împărăției lui o atmosferă misterioasă, în cea mai autentică manieră a romanelor polițiste. Reporterul ziarului englez „Observer” povestea că dacă vei întreba pe vreunul din subalternii lui Dulles — de obicei îmbrăcați în costume modeste de culoare neagră — unde anume lucrează, acesta va răspunde stereotip: „Într-o instituție guvernamentală...”

Nici membrii Congresului nu cunosc multe amănunte despre împărăția lui Allen Dulles. „Cîte unii din legislatori au noțiuni despre detaliile separate ale tabloului, dar nici unul din ei nu-l cunoaște în întregime” — relatează „Observer”. Datele sînt contradictorii: în subordinea lui Allen Dulles se află de la 3.000 pînă la 30.000 de funcționari. Cît privește fondurile pe care le cheltuiește, ele se cifrează între 1-2 miliarde dolari anual. Cifra exactă e greu de stabilit; nici măcar congresmenii care au votat bugetul nu o cunosc. Doar atît s-a descoperit recent că alocațiile pentru cercetări meteorologice erau de fapt destinate producerii avioanelor de spionaj de tipul „U-2”. De altfel, pînă nu demult pe clădirea cartierului general al spionajului american nu se găsea nici o firmă în afara tâbliței cu numărul casei și cu indicația că acolo ar fi... secția editorială a Departamentului de stat.

Allen Dulles vrea să pară „omul cu aspect nevinovat”, cum l-a numit un ziarist american. El se deosebește întrucîtva de răposatul său frate, John Foster Dulles: dorește să pară mai simplu, mai sociabil, se îmbracă cu o neglijență studiată și, ca să dovedească cît este de popular, își invită uneori colaboratorii apropiați la cîte o partidă de golf.

Mister Allen Dulles are obiceiul de a-și face apariția în mijlocul subalternilor la ora 7,30 dimineața. Totdeauna afișează un zîmbet amabil. Pufăie dintr-o pipă groasă și zîmbește.

Dar zîmbetele nu sînt suficiente spre a sugera nevinovăția. Iar biografia spionului nr. 1 al S.U.A. e încărcată de episoade ce nu pledează pentru „nevinovăție”.

Revista vest-germană „Der Spiegel” scria că Dulles și-a însușit din tinerețe „abecedarul spionajului”. E adevărat: tînăr fiind, a debutat ca spion în timpul primului război mondial. Și-a ales atunci sediul la Berna, de unde conducea rețeaua de spioni americani în imperiul austro-ungar. Mai tîrziu Allen Dulles a devenit un diplomat cu oarecare renume. Un prost renume: se știa că pașaportul său diplomatic nu-i dădea un paravan pentru acoperirea activității de spionaj. În 1926, Allen Dulles a socotit că-i mai rentabil să intre în consiliul de administrație al filialei americane a băncii germane Schröder (bancă ce a finanțat venirea la putere a lui Hitler; ca urmare a acestei susțineri baronul Schröder primind gradul de general SS).

Cînd a izbucnit al doilea război mondial, Allen Dulles a revenit la vechile îndelniciri de spion. Spre sfîrșitul anului 1942 el a venit în Europa zguduită de ororile războiului, pentru a trata în secret cu hitleriștii — din însărcinarea celor mai reacționare cercuri din S.U.A. — încheierea unei păci separate. Discuțiile pe care le-a avut la Berna cu emisarii lui Himmler au fost consemnate în arhivele secrete SS. Potrivit documentelor descoperite în aceste arhive, în cursul discuției cu împuternicitul serviciului de spionaj SS, prințul Max Egon Hohenlohe, Dulles a declarat că „nu respinge național-socialismul în ideile sale fundamentale”. El le-a promis hitleriștilor păstrarea unor teritorii acaparate — respectiv Austria și Cehoslovacia. A ajuns chiar să-și manifeste „tot respectul față de importanța istorică a lui Adolf Hitler”, mărturisindu-și ura sa fără margini împotriva Uniunii Sovietice, deși aceasta era aliata Statelor Unite ale Americii.

Spionul american cîștigase într-o asemenea măsură încrederea hitleriștilor, încît la 15 aprilie 1944, deci în ultimul stadiu al războiului, din ordinul lui Hitler el a fost vizitat de aghiotantul personal al lui Himmler, obergruppenführerul

Allen Dulles. Profesia : spion.

Fotomontaj de A. JIOMIRSKI

SS Karl Wolf, spre a trata o pace separată cu puterile occidentale. Dar — spre neșfîrșita lui amărăciune — lui Allen Dulles nu-i stătea în putere să mai oprească cursul evenimentelor...

...Și iată că, începînd din 1953, interlocutorul de ieri al hitleriștilor a devenit conducătorul spionajului american. El dispune de asemenea puteri încît influențează în cel mai înalt grad politica americană. Ziarul englez „Observer” scria spre exemplu: „Agenția centrală de investigații (firma publică a imperiului lui Allen Dulles — n.n.) a furnizat la începutul deceniului VI arme răzvrătiților ciankaiști din Birmania de nord, în timp ce diplomații americani declarau că habar n-au ce se întîmplă acolo. Agenția centrală de investigații a trimis avioane nu numai în spațiul aerian al Uniunii Sovietice; de pe bazele din Taivan ea a trimis de asemenea avioane în spațiul aerian al Chinei... În Taivan ea are o școală proprie pentru pregătirea diversioniștilor. John Perifoy, care în timp ce era ambasador al Statelor Unite a

organizat în 1954 lovitura de stat din Guatemala, a fost probabil un agent al agenției centrale de investigații”.

Tot „Observer” scrie că: „Allen Dulles a adus spionajul american la un nivel profesional”. Fiul pastorului presbiterian din New York a transformat murdara îndelnicire de spion într-o profesiune teribil de prețuită în sferile înalte ale Americii. Pînă și potrivit datelor oficiale, numai în cadrul ministerului de război și al celui al marinei S.U.A. cheltuielile pentru spionaj au fost mărite în ultimii zece ani de... 100 ori. Pentru a încuraja spionajul, monopolurile din S.U.A. și-au deschis și ele safeurile, alocînd sume considerabile. Revista „United States News and World Report” relatează că într-un singur an monopolurile Dupont, Mellon și altele au furnizat peste 350.000.000 dolari pentru activitatea subversivă împotriva țarilor socialiste. Fondurile ce poartă numele lui Rockefeller, Ford și altele pun la bătaie în fiecare an milioane de dolari pentru finanțarea unor asemenea acțiuni.

...Într-un castel străvechi aflat în Germania occidentală, nu departe de frontiera franceză, a fost înființat un colegiu la care se predau noțiuni de matematică, chimie, fizică, medicină, bele-arte... Unul din auditorii colegiului a scris chiar o disertație pe tema: „Reprezentarea sfintei fecioare în pictura florentină a secolului al XV-lea”. S-ar părea deci că-i vorba de un colegiu oarecare, cu tineri studioși. Eroare: materia principală o predă căpitanul A. Sebolt, fost adjunct al spionajului militar al S.U.A. Dumnealui nu se ocupă nici de bele-arte și nici de medicină, ci de un curs de „instruire specială”. Ați înțeles despre ce este vorba? Colegiul cu pricina nu este decît o școală de spionaj, la care lecțiile sînt predate de „strategii descompunerii”. Ei se îngrijesc ca viitorii spioni să fie „multilateral” pregătiți, spre a putea pătrunde în cele mai diferite cercuri.

În dimineața primei zile a lui mai un avion „U-2” a pornit într-un zbor de spionaj deasupra teritoriului sovietic. Racheta sovietică care a doborît cu precizie deplină avionul a făcut să se cutremure întreaga împărăție a lui Allen Dulles. Atmosfera misterioasă a început treptat să se destrame. Oamenii de pe întregul glob au aflat cu indignare de activitatea provocatoare a acestei căpetenii de spioni. Popoarele și-au dat seama că Allen Dulles acționează în numele acelor cercuri ce vor să oprească definitiv procesul demiterii și să împingă ostentiv în vîltoarea unui nou război.

Alarmat de eșecul operațiunii „U-2”, Allen Dulles a efectuat imediat un turneu fulger prin Europa, încercînd să calmeze și să reorganizeze dispozitivele de spionaj, dezorientate de răsuna-toarea înfrîngere.

Omul de încredere al bancherilor germani, fostul interlocutor al hitleriștilor, slujește cu un zel inegalabil pe fabricanții de armament de peste ocean. Dar doborîrea avionului de spionaj „RB-47” în dimineața zilei de 1 iulie a dat o nouă și teribilă lovitură oberspionului S.U.A. Ea a dovedit încă o dată zădărnicia strădaniilor lui Allen Dulles. Orice formule ar încerca să încropească, ele nu pot avea altă soartă decît cea a avionului spion „U-2” și a bombardierului spion „RB-47”.

Tinăra Elena Belu, de la Combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din Hunedoara, s-a hotărît: aici, la mare, își va petrece concediul și la anul...

DE LA MAMAIA LA MANGALIA...

Fotoreportaj de A. MIHAILOPOL

Așa arată astăzi bătrâna Mangalia, străvechiul Callatis.

Marea, frumoasa noastră mare, zugrăvită de pictori în sute de tonalități, cântată de poeți în mii de metafore, marea noastră cu plaja ei aurie și clădiri scînteind de lumină, veselie și frumusețe, marea noastră a devenit, de la Mamaia pînă la Mangalia, în anii aceștia o prietenă dragă, credincioasă și darnică a oamenilor muncii din patria noastră. Zeci și zeci de mii de oțelari și furnaliști, constructori și mineri, țesătoare și chimiști, strungari și frezori, laminariști și filatoare, maiștri, tehnicieni, ingineri, profesori, medici, funcționari, studenți, elevi, colectiviști, tractoriști, agronomi, oameni ai muncii creatoare din toate domeniile, de toate vîrstele, își petrec an de an concediul pe litoral, se leagă tot mai mult de farmecul lui și gustă neuitate zile de odihnă.

La tot ceea ce natura generoasă a creat aici s-a adăugat în anii noștri opera măiastră a omului liber, stăpîn pe munca sa, care a întinerit întregul litoral, înzestrîndu-l cu tot ceea ce poate face zilele de vacanță mai plăcute, mai odihnitoare, dătătoare de sănătate.

Ca sub bagheta vrăjitorului din basm s-au ridicat, la Mamaia, la Eforie, la Vasile Roaită, la Costinești și la Mangalia, mărețe construcții adăpostind hoteluri, case de odihnă și sanatorii, restaurante și magazine, cluburile și cinematografe; vechile faleze degradate și locuri virane părăsite și transformate în maidane au devenit peste noapte grădini multicolore și parfumate.

Recenta Hotărîre a Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor, care prevede substanțiale scăderi ale contribuției salariaților și pensionarilor pentru trimiterea la tratament balnear și odihnă a fost primită cu nespusă recunoștință de prietenii mării și a făcut la rîndul ei ca numărul oamenilor muncii veniți la odihnă pe litoral să crească în acest sezon.

Pe malul Mării Negre, ca pretutindeni, poporul nostru muncitor se bucură de grija plină de dragoste a partidului, de roadele înseși muncii sale entuziaste pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră.

Nisipul e... nisip — veți spune. Dar nicăieri nu găsești un nisip atât de fin ca cel de pe litoralul Mării Negre.

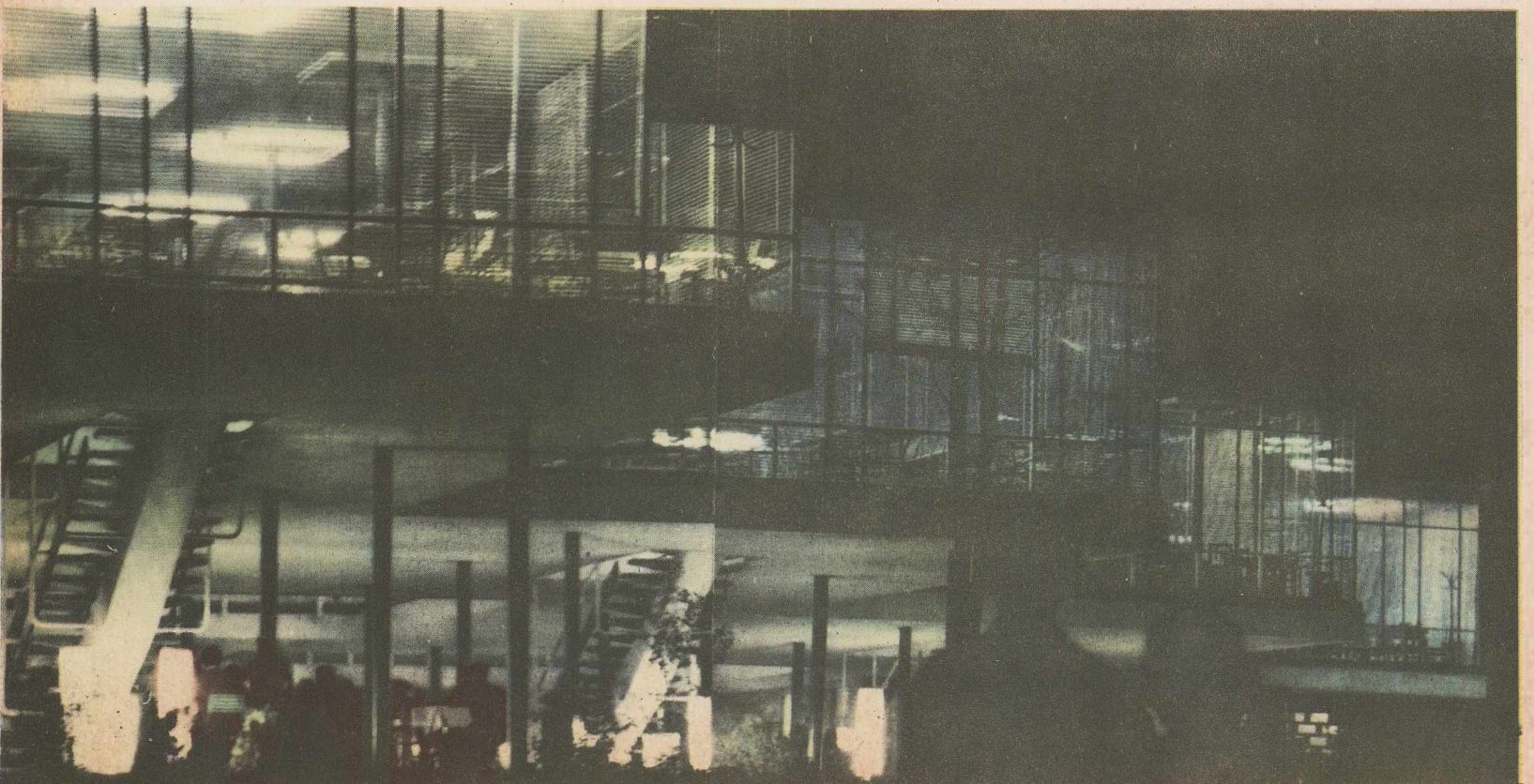
Un tradițional botez în apele Mării Negre.

O bogată activitate cultural-distractivă se desfășoară pretutindeni pe litoral, ca și în acest așa-denumit „Punctul nr. 5” din Vasile Roată: conferințe interesante, bibliotecă, șah, rummy, discuri, iar seara... dans.

Noaptea, la restaurantul „Perla mării” de la Eforie. O adevărată rapsodie albastră...

TURBOBURUL ÎN OFENSIVĂ

Fotoreportaj de F. URSEANU

Osută de petroliști din regiunea Ploiești — toți specialiști în sfredelirea pământului — s-au întrunit în cadrul unui schimb de experiență. Adunarea respectivă, ținută de curând, a început într-un loc unde forajul pentru depistarea aurului negru se face nu după vechea metodă cu masa rotativă, ci cu turbina. Mai exact: la sonda 591 Mislea a întreprinderii de foraj Liliiești. Scopul? Însușirea experienței înaintate acumulate de brigăzile fruntașe în forajul cu turbina. Și, fără îndoială, stabilirea unor măsuri care să asigure extinderea acestei metode, astfel încât să se realizeze și să se depășească sarcinile ce revin muncitorilor și tehnicienilor din întreprinderile de foraj, în lumina documentelor celui de-al III-lea Congres al P.M.R. Cu alte cuvinte: de a se reduce în continuare prețul de cost al forajului și de a se mări cu cel puțin 40 la sută viteza de săpare a puțurilor petrolifere.

Ce aduce forajul cu turbina față de forajul cu metoda mesei rotative? În primul rând, viteza mai mare de foraj. Și aceasta datorită turbinei de la capătul de jos al garniturii care, pusă în mișcare de presiunea prin cădere a noroiului, acționează sapa. În acest timp, întreaga garnitură de foraj nu se mai învîrtește ca la sistemul rotary, deci nu se mai uzează, nu se mai produc accidente tehnice. Toate acestea duc la cîștigarea de timp, la economii de materiale și în ultimă instanță la reducerea prețului de cost. Turbina de foraj este o invenție sovietică care a uimit. (O companie americană a cerut anul trecut licența de a produce acest tip de instalație de foraj, după ce multă vreme a fost importat în Occident). Petroliștii din Moldova au fost primii din țară care au folosit turboburul — cum se numește pe scurt instalația de forat cu turbina.

Acum este rîndul petroliștilor ploceșteni. Pentru ei, ofensiva turboburului a început de fapt abia în ultimul an. Așadar, vrem să știm cum stau lucrurile în această regiune, unde la început unii gîndeau că săparea sondelor cu masa rotativă va continua încă multă vreme să fie metoda principală de foraj.

Mai întîi de toate, permiteți-ne să ne oprim la cîteva sonde săpate recent cu turboburul. Prima: 514 Berca. A fost forată în 58 de zile. Dacă ar fi fost săpată cu masa rotativă, operația ar fi durat 70 de zile. Brigada de aici, condusă de tovarășul Constantin Seoroș, a demonstrat astfel că pot fi reduse 12 zile. Și țineți seama că fiecare zi cîștigată reprezintă o economie (cheltuieli de regie, salarii, materiale etc.). La Monteoru brigada lui Marcu Alexandru a forat în aceleași condiții sonda 608, în 63 de zile în loc de 78, cit ar fi durat după vechea metodă.

...Să ne oprim acum la sonda 591, acolo unde a avut loc schimbul de experiență al specialiștilor ploceșteni în materie de foraj.

La frîna granicului de la sonda Mislea, sonatorul-șef Ion Savu pare un timonier la conducerea unei nave. În realitate el urmărește cu atenție aparatele de pe panoul de comandă care indică presiunea de circulație a noroiului, precum și apăsarea pe sapă.

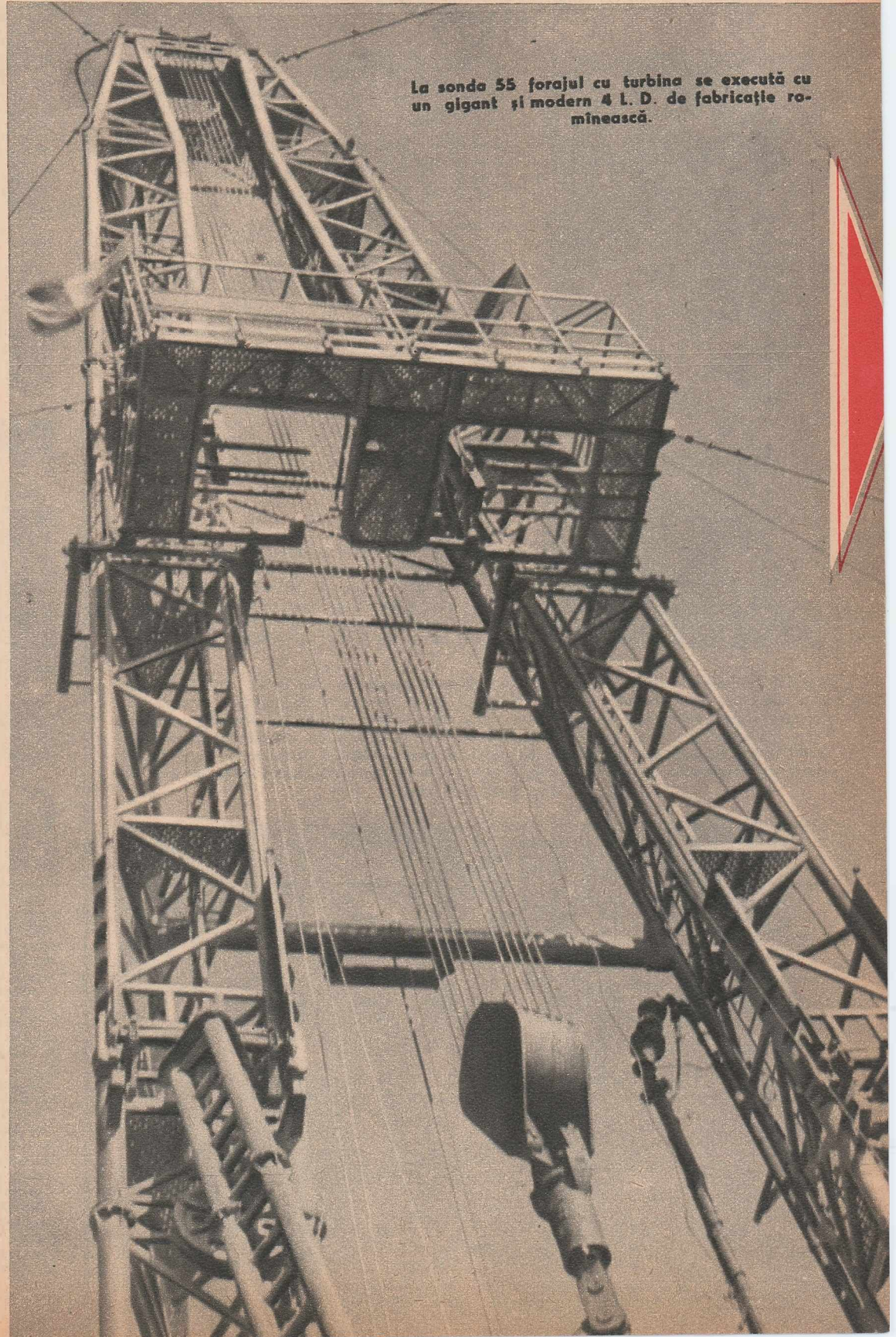
— Ce avansuri are sapa? — a întrebat un tovarăș din conducerea sectorului de foraj Moreni.

I s-a demonstrat pe loc.

Proba la viteza de foraj s-a făcut cu cronometrul în mînă, ca la o mare întrecere sportivă. Zeci de ochi urmăreau cadranelor. Dar, în același timp, urmăreau și semnul făcut cu cretă pe tija care cobora sub podul instalației. La fiecare patru minute, încă un metru din coloană înainta spre inima pământului. Sapa pătrundea deci cu 15 metri pe oră. Și aceasta fără nici un fel de zgomot, fără eforturi prea mari din partea sonderilor, fără accidente, fără ca garnitura de foraj din adîncul pământului să se uzeze, așa cum se întîmplă la forajul cu masa rotativă. În plus, s-a mai demonstrat ceva: s-a dovedit din nou că turboburul dă rezultate bune și în formațiile cu teren moale, contrazicînd o serie de prejudecăți de care, pînă spre începutul anului în curs, mai erau stăpîniți pînă și cîțiva specialiști din

Moreni. Fapt pentru care acolo turboburul n-a săpat în trei luni mai mult de 170 de metri, deși terenul avea aceeași structură ca la Liliiești, unde se foră din plin cu turbina. Adeptii metodei rotary — conservatoriștii — au constatat abia la sfîrșitul primăverii cît de mult greșiseră. Ajuții de organizațiile de partid, de conducerea întreprinderii de foraj și de sindicat, în cele din urmă au contribuit ei înșiși ca sectorul Moreni să foreze într-o singură lună — în aprilie — mai mult ca într-un trimestru întreg. Iar în luna iunie planul de foraj cu turbina a fost depășit cu 345 metri.

Ritmul continuă să fie din ce în ce mai intens și se poate spune că prima ofensivă a turboburului în regiunea Ploiești e în plină desfășurare. Sînt condiții suficient de bune și faptul acesta l-a dovedit din nou schimbul de experiență — ca sarcinile trasate de partid cu privire la forarea sondelor să poată fi realizate și chiar depășite.

La sonda 55 forajul cu turbina se execută cu un gigant și modern 4 L. D. de fabricație romînească.

Uzinele „1 Mai” din Ploiești produc în serie turbine de foraj. O sută din aceste piese, pe care ni le arată un tehnician al uzinel, formează — înșirate pe un ax — rotorul turbinei.

Meturgişti ploieșteni furnizează acum vecinilor lor piteșteni mijloace moderne cu care să ajungă mai repede, mai bine, mai ieftin la prețioasele lor izvoare ale aurului negru. Este vorba desigur despre binecunoscutele instalații 4 L.D. și de turbinele de foraj fabricate de uzinele „1 Mai”.

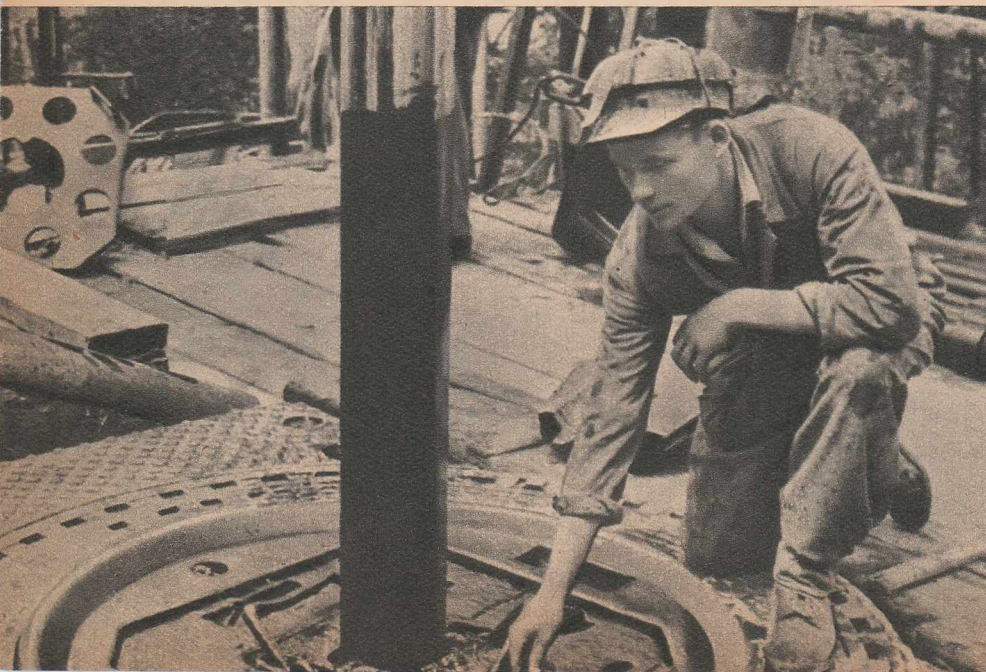
Așadar, și în regiunea Pitești se forează acum cu turboburul. Începutul, în această privință, a fost sfios; a devenit apoi mai îndrăzneț, iar viitorul rezervă turbinei cele 70 la sută din totalul forajului la care tinde să ajungă.

Petrolişti din regiunea Pitești demonstrează și ei superioritatea turboburului față de masa rotativă. La sonda 55, gigantică instalație 4L.D., pricepera și elanul sondorilor ești și o atență îndrumare a inginerilor de la întreprinderea de foraj Rfmnicu Vilcea au dus la rezultate deosebit de interesante. Specialiștii de la trust ne demonstrează faptele prin cifre. Iată-le: după 42 de zile de foraj, brigada condusă de Radu Gheorghe a săpat cu turbina 1.700 metri. Dacă ar fi săpat cu masa rotativă, i-ar fi trebuit de două ori și jumătate mai mult: o sută de zile...

Până aici, la sonda 55, Radu Gheorghe și cei 22 de musceleni din brigada sa n-au mai lucrat cu turbina deși au săpat peste o sută de puțuri. Și, totuși, știți care-i angajamentul lor? Să foreze numai în 150-160 de zile toată sonda 55, adică până la adâncimea de 3.000 de metri... Altfădată, folosind masa rotativă, le-ar fi trebuit pentru acești trei kilometri săpați în scoarța pământului, 330 de zile. Aproape un an. Un an întreg de muncă, care cu ajutorul metodei forajului cu turbina se reduce numai la cinci luni!... E sau nu e turboburul în ofensivă?

← Brigadierul șef Marin Dumitrache se odihnește oare sprijinindu-se de tija pătrată a sondei, aflată în plin foraj cu turbina? Nu. El „vorbește la... telefon” cu sapa din fundul sondei. Acesta-l unul din mijloacele prin care sondorii ascultă ce se întâmplă în adâncul pământului.

Forajul cu turbina. De aici pătrunde în pământ garnitura de foraj. Totul stă pe loc, nimic nu se învîrtește, e liniște deplină, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic... Și, totuși, la sute, chiar la mii de metri, sapa se rotește. Aceasta-i deosebirea esențială de săpatul cu masa rotativă, care trebuie să pună în mișcare garnituri de foraj lungi de sute sau chiar mii de metri, și noua metodă, în care nu se rotește decît un fragment de cîtiva metri, acel în care a instalat turbina și la capătul cărui se află sapa.

— ai văzut „Cocoșatul”? —
mă întreabă vecinul meu, nea Cristache.

— Ba cum să nu. L-am văzut încă de pe cînd era la Notre Dame—îmi arătai eu erudiția de cinefil.

— Nu ăla—replică el. Ți-l arăt. Să-l vezi p-ăsta... E formidabil!

Si m-am dus — bineînțeles cu nevastă-mea—la cinematograful „23 August” din bd. Gh. Dimitrov nr. 116.

Nu mi-a părut rău. Am avut atîtea de-nvățat!...
Mai întîi și întîi, scrimă. Apoi călărie. Dar cel mai mult mi-a plăcut cavalerul de Lagardère. Odată bărbat!... E el leat cu tatăl Aurei, dar nu se lasă pînă n-o cucerește. (De mine încep să iau și eu lecții de scrimă). Ce mai! Teribil film „Cocoșatul” ăsta! M-a răcolit mai abitir decît King-Kong!...

Dar mai bine să vi-l povestesc și dumneavoastră... Poate că nu l-ați văzut... și-o să renunțați.

După ce simulez din ghearele lui Gonzague, ucigașul ducelui de Nevers, pe fetița acestuia, cavalerul de Lagardère galo-pează, însoțit de devotatul său valet Passepoil, spre granița spaniolă... Dar... mii de tunete!... E urmărit îndeaproape de năimiții asasinului... Distanța se micșorează din ce în ce mai mult... Urmăritorii se apropie... Forțații calilor lor sfredește urechile viitoarelor victime... Un țipăt! Cine a țipat? O victimă... Adică... o spectacolăre...

Momentul greu a trecut însă... A mai strigat parcă un cetățean dintr-un colț mai întunecos al salii, dar cutezătorul Lagardère salvează situația. Cei trei ajung în sfîrșit eu bine la Toledo, pe pămînt spaniol. Spectatorii răsufă ușurați... Totuși unii tropăie din picioare... Mii de draci!... O bandă de spadasi maseați, în

solda lui Gonzague, se află pe urmele fugărilor. Alți spectatori își saltă picioarele. Un măgar face... măgaria să-i conducă pe bandiți la locul unde se adăpostesc urmăriții...

Mizerabilii sînt gata să pună mina pe mica Aurora... Un spectator se așază turcește. Altul pe spătarul scaunului. Cu două rînduri mai în spate, un al treilea s-a înarmat cu un baston cu care izbește mereu în podea și în picioarele scaunelor. Pe ecran însă, Lagardère aruncă un cuțit. Momentul e dramatic... Vecina din sfînga mă prinde de braț, are niște spasme diabolice și leșină de spaimă... Unul din fața, ridicîndu-se în picioare, exclamă: „E înșozior!”... Dar neînfricatul Lagardère îi doboră pe toți specta... vreau să spun... spadasi și, din lipsă de obiective, se retrage strategic.

Urmează întoarcerea în Franța. Lagardère se deghează în cocoșat. Cineva din dreapta aplaudă de se cocosează. Pe ecranul lat are loc lovitura de teatru: demascarea lui Gonzague în prezența Aurei, a Isabellei de Caylus, a regentului și a spectatorilor care stau cu răsufarea tălăi și aplaudă... cu picioarele. Asasinul ducelui de Nevers e doborît de Lagardère, iar frumoasa Aurora se aruncă în brațele salvatorului său, cînd... un răcnet sfîșietor destramă farmecul acestei clipe sublime... A țipat o spectacolăre prin sală a apucat-o de căleți... Noroc că filmul s-a terminat. Spectatorii, care ținuseră tot timpul genunchii la gura, și-au coborît picioarele și au părăsit cinematograful... cocosați și zguduți de emoția clipelor traite.

P.S. Data viitoare cînd mă voi duce la cinematograful „23 August” nu-mi mai iau nevasta cu mine. Îmi iau spada...

LA CAPĂTUL TRAMVAIULUI 7

Cum de a ajuns acolo, nimeni n-ar putea spune. Rădăcina tînără s-a opinit din greu, și-a strecurat mîla prin crăpăturile cimentului și astăzi, tînăr, copacul își leagănă crengile în mijlocul unui fost ring de dans. În recreații, copiii se joacă în jurul lui, iar în timpul orelor păsările primesc provocarea muzicală sosită din clase. Vorbim de elevi și de clase, pentru că aici e o școală: Școala elementară de muzică de pe șoseaua Pantelimon.

La cîtiva zeci de metri de capătul tramvaiului 7 și-a deschis porțile, în octombrie 1957, această școală de un fel necunoscut niciînd pe aici. E o școală în care copiii cartierului deprind tainele viorii și ale pianului. După orele de la școlile de cultură generală, răpindu-și din timpul de joacă, ei studiază instrumentul ales sau repetă în mica orchestră de coarde a școlii.

Zadarnic și-ar răscoli amintirile cei de prin partea locului. Viața muzicală a Pantelimonului n-a depășit niciodată „oof!”—ul lăutarilor plătiți de boierii amețiți cu o bumașcă strecurată în scripcă. Aceasta era „cultura” asigurată cartierului de la marginea Bucureștiului de respectabilul frate al nu mai puțin respectabilului ministru Ioanișescu: fratele era proprietarul „localului întîm” —bodegă, restaurant, grădină de vară — care era înzestrat cu mai sus-pomenitul ring de dans.

În 1957, varul proaspăt a acoperit și ultimele urme ale firmei „La Ioanișescu”. Literale negre au fost sorbite de humă și planele au venit să populizeze fiecare încăpere. Plane noi, cu clape strălucitor de albe. Și pe pereți, citate din îndrumări formulate de Beethoven sau de Enescu.

Dintre cei 250 de elevi, 170 sînt copii de muncitori de la uzinele „Republica”, „23 August” sau „Electrocablu”. Audițiile organizate de școală în uzine au născut, alături de îndreptăția mîndrie părintească („Ăsta-i al meu! Ce zici?”), și dragostea pentru muzică. Pas cu pas, părinții și copiii cuceresc alături, în această margine de București, necuprinsele ținuturi ale „fării muzicii”.

SĂNGUR ÎN COSMOS

— povestire științifico-fantastică —

de A. KOLPAKOV

(Urmare din numărul trecut)

Verificând pe hartă și însemnând cu un cerc locul unde se găsește înfricoșătorul astru stins, Russov căzu în fotoliu fără vlagă. Ochii i se măriră de groază și desperare... El înțelese că alcătuisese inexact itinerariul zborului, în dreptul navei nu spre Soare, ci puțin într-o parte. Cu un puternic efort de voință reuși să-și amintească unde și în ce etapă a programării i-ar fi putut scăpa o greșală. Dar în curând renunță la acest gând, dându-și seama că pentru descoperirea greșelii ar fi fost necesar să verifice din nou toate calculele care i-au luat mai mult de un an. Era perfect conștient de situația grea și periculoasă în care se găsea: nu spre Soare zbura „Pallada”, ci direct în oceanul inert al gravitației, din care nimeni nu a reușit până acum să iasă!...

Dar desperarea nu dură mai mult de un minut; el își dădu seama că trebuia să acționeze. Acum știa ce are de făcut: să lupte până la ultima picătură de energie, până la ultimul gram de combustibil din astronava! Și, ciudat lucru: când înțelese pe deplin în ce situație se află și ce are de făcut, simți o ușurare. Nu mai exista nici frică, nici dezorientare! Numai curajul rece al unui luptător care merge la moarte!...

Cu o mână sigură el trase maneta de avarie. Între timp viteza „Palladei” se micșoră într-atât că putea face un ocol de câteva grade nerisicând distrugerea navei. El se uită pe scala indicatoarelor de consum al energiei și porni generatoarele radiocuantice la opt zecimi din regimul complet al generatorului. Paralel cu aceasta, motoarele tangențiale, lucrând la maximum, întoarseră astronava cu 30 de grade spre răsărit. Cutremurându-se și vibrând, „Pallada” începu lupta titanică cu forța gravitației...

Două sute patruzeci și două de ore, fără să se oprească nici o secundă, motoarele funcționară, aruncând în spațiu bilioane kilowați energie, dar viteza navei continua să scadă. Aceasta însemna că piticul superior Tvikki își ținea puternic victima în brațe; parcă miliarde de mâini uriașe, încet dar sigur, trăgeau astronava într-o prăpastie de întuneric și liniște — acolo unde materia, învinsă de entropie, era condamnată la inactivitate timp de îndelungi veacuri galactice. Gravimetrul încetase de mult să mai lucreze, pentru că scala lui se epuizase în încercarea zadarnică de a înregistra forța atracției, care depășea de zeci de ori tot ceea ce constructorii prevăzuseră în această direcție.

Russov nu se mai îndepărta de tabloul de distribuție; asurzit de zgomotul motoarelor, orbit de licăririle neîntrerupte ale becurilor și indicatoarelor, el se agita cu vehemență lângă tablou, întrerupând roboții și automatele după semnalele aparatelor în parte necunoscute pentru el, care puneau în mișcare toate sistemele astronavei.

Acum era necesar un singur lucru: să nu slăbească nici pentru o secundă vârtejul energetic care susținea „Pallada” la marginea beznei gravitației. Obosit, Russov se întunecase la față; era slăbit și, datorită faptului că nu reușise niciodată să mănince cum trebuie, înghițea în grabă ce găsea în sertarul pilotului; în același timp îi era frică să doarmă mai mult de două-trei ore.

Spre sfârșitul celei de-a douăsprezecea zile

el era atât de slăbit, încât aproape că devenise indiferent față de tot ce se petrecea; aproape că nici comunicările aparatelor de evidență a combustibilului, care-i spuneau că în navă n-au mai rămas nici patruzeci la sută din rezervele de energie existente la început, nu-l mai mișcau. „Când indicatorul va arăta zero la sută, eu, în sfârșit, mă voi odihni!” — ajunsesse el să-și spună nepăsător. Fusese cuprins de indiferența stupidă a desperării, era foarte obosit și aproape că asculta cu bucurie vocea vicleană a entropiei, care îl chema spre oceanele întunecate ale neantului...

Închisese ochii și stătea sleit de puteri în fotoliul pilotului, cu mâinile atrinate în jos. Rămânea adeseori în această poziție, timp în care nava lupta cu atracția piticului superior. Dar, la un moment dat, undeva în adâncul memoriei îi apărură vedenii: tovarășii care „dormeau” în anabioză așteptau de la el ajutor; tablourile clare ale Pământului drag, viața fericită și activă a oamenilor ce muncesc, a fraților lui care continuau să desăvârșească domnia libertății, salt pe care omenirea l-a început încă din zilele îndepărtate ale tineretii, în zilele când „Tiolkovski” pleca spre Alfa Centaurului... O văzu aproape aieva pe Svetlana Sergheeva, auzi vocea ei catifelată... Admiră panorama de neuitat a Orașului Veșniciei... Se aplecă din nou asupra mormântului

lui Ciandragupta, care era înconjurat de flori, îngrijit de copiii lumii noi — acolo, în Orașul Veșniciei... în Piața Astronauților Pieriți...

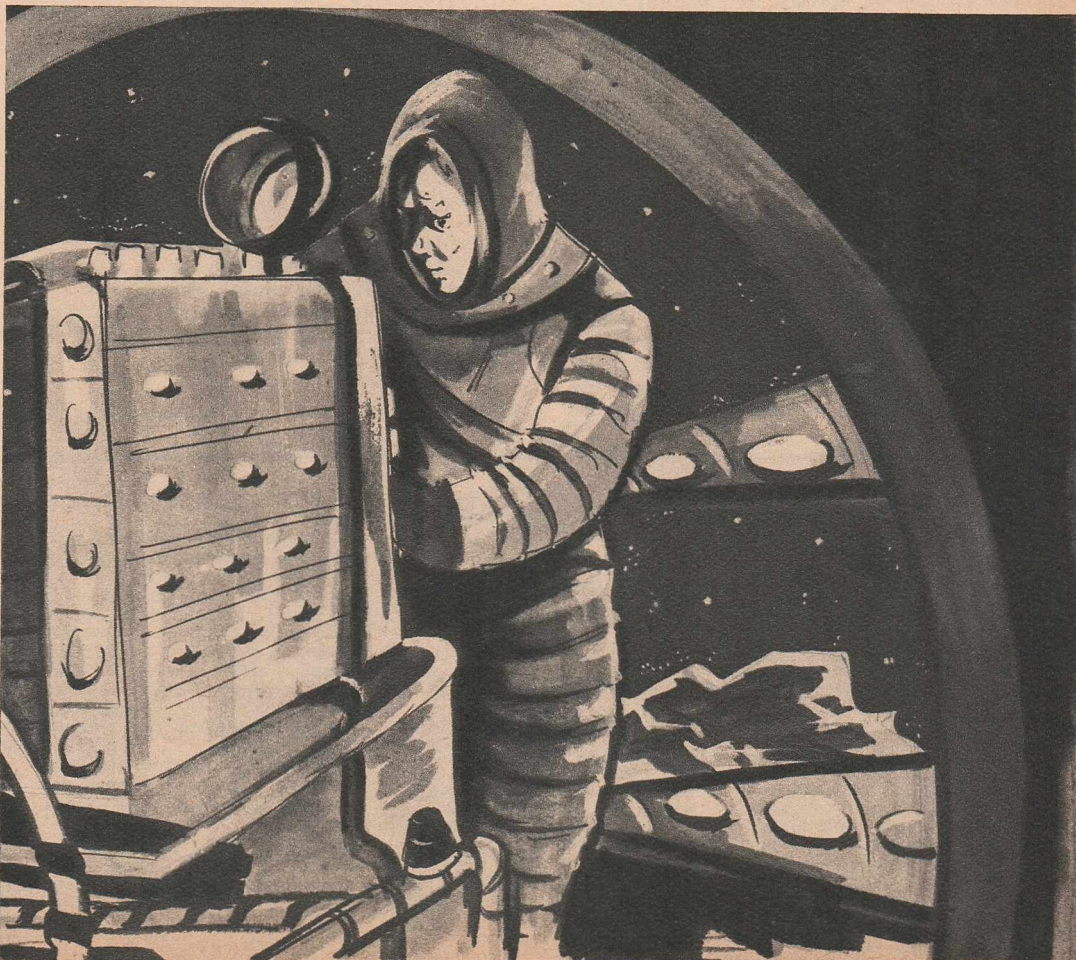
Russov își ridică capul greu. „Trebuie să lupt până la sfârșit... până la ultimul erg!” — își șopti el, pornind motorul principal cu toată puterea și căutând să nu se uite la scala care indica consumul de combustibil.

... Contorul care indica timpul marcase cu indiferență încă douăzeci și opt ore din timpul propriu rachetei! Mai rămăseseră treizeci și cinci procente de energie... douăzeci și cinci... „Pallada” începuse să se cutremure, să se clatine în spațiul cosmic, tăcut și întunecat. Pe ecranele câmpului vizual licăreau niște străluciri ciudate. Russov înțelese ce înseamnă asta: spațiul prins în gravitația uriașă a piticului superior parcă se contractase, deviind cursul razelor de lumină care porneau de la stelele îndepărtate, care priveau cu indiferență la firicelul de nisip ce se zbatea în îmbrățișările puternice ale Cosmosului...

Mai rămăseseră unsprezece procente din rezerva inițială de combustibil!...

Deodată el observă că săgeata indicatorului vitezei navei stătea pe loc! Aceasta putea însemna numai un singur lucru: tracțiunea reactivă a „Palladei”, care timp de paisprezece zile consumase trei sferturi din rezervele energetice gigantice, a echilibrat, în sfârșit, gravitația de neînchipuit a stelei pitice Tvikki, care până la urmă nu și-a mai arătat fața înspăimântătoare pe ecranele centrale. Nava vibra într-un echilibru de moarte. Motoarele ei nu puteau mări nici cu un gram forța tracțiunii — ele de mult lucrau la limita periculoasă — dar nici piticul superior nu mai putea să adauge nimic la forța, generată de el, a colosului gravitației. Russov, în desperare, se uită la discul alb al regulatorului unui puternic generator radiocuantic, care fusese pus până la maximum. Conștient fiind de pieirea inevitabilă a astronavei, el scoase un strigăt furibund și neputincios. Nu mai avea nici o speranță, nu mai credea nici măcar într-o minune. Și deodată îi veni un gând timid: „Motoarele de start!... Două milioane de tone tracțiune suplimentară!”

Russov smuci manetele care puneau în funcțiune motoarele de start, înțelegând clar că, recurgând și la consumul acestei energii — și prin urmare și la combustibilul necesar pentru aterizare — el pierde posibilitatea să mai aterizeze nava pe Pământ sau pe altă

planetă a sistemului solar. Totuși nu avea nimic altceva de făcut...

Zgomotul motoarelor de start semăna cu un cântec al rațiunii victorioase. Săgeata indicatorului de viteză învîie, se zbatu și alunecă spre dreapta. Trei ore răsuna acest cântec și apoi se stinse... deoarece se termină combustibilul nuclear și de hidrogen. Dar pe fața lui Russov curgeau lacrimi de bucurie: știa că victoria e de partea lui, că piticul superior, în sfârșit, își desfăcuse brațele. Vuietul asurzitor al gravimetrului care se trezise i se păru o melodie cerească. Pe măsură ce „Pallada” se îndepărta de piticul superior, acest vuiet se transforma treptat într-un hrițit puternic; apoi sunetul începu să crească — și iată că din nou răsuna cântecul spațiului liber!...

Russov închise motoarele principale, lăsînd astronava să zboare în virtutea inerției. Cu ultimele sale puteri el se ridică, se apropie de ușile încăperii unde se aflau cei căzuți în letargie. Voia să le spună tovarășilor săi, care „dormeau”, că sînt salvați a doua oară. Dar căzu pe prag, confundat în somnul adînc al unui om extenuat...

Trezindu-se după multe ore, el intră totuși în încăpere. Asemănătoare unor gigantice pere lunguiețe, băile albastre îl împinăru și strălucirea plăcută a pereților transparenți și cu liniștea solemnă a unui somn dulce. Mult timp el privi fețele prietenilor săi, plîngînd fără zgomot. Lacrimile lui exprimau totul: și bucuria salvării, și speranța de a-și mai putea vedea tovarășii în viață.

Coordonatele exacte ale stelei Ţvikki, pe care le aflase cu un preț atît de mare, îl ajutară acum să îndrepte cu mare precizie „Pallada” spre sistemul solar. Lucrul era acum atît de simplu! Penița automatului desenă pe harta itinerariului două laturi ale triunghiului, la vîrfurile căruia se găseau Soarele, Alfa Eridan și steaua Ţvikki. El trebuia numai să unească printr-o linie dreaptă punctul de pe hartă care arăta locul unde se găsea piticul superior, cu semnul convențional al Pămîntului. Astfel el închise linia geodezică a mișcării „Palladei” în spațiu. Corectarea și definitivarea programei i-au luat cinci zile.

... După ce consumase jumătate din cele unsprezece procente din rezerva de energie rămasă, Russov mări viteza „Palladei” pînă la opt mii de kilometri pe secundă: n-avea dreptul să consume mai mult combustibil, deoarece n-ar mai fi avut cu ce să micșoreze viteza obișnuită cînd se va apropia de sistemul solar.

Încordarea nervoasă și fizică din ultimele săptămîni își lăsară însă urme. Se afla într-o stare de totală epuizare și voia doar odihnă și liniște. Odihnă, liniște și uitare! De aceea Russov percepă aproape indiferent aceste două cifre — „nouă” și „opt mii”. Nouă parseci care trebuiau parcursi pînă la Soare și opt mii de kilometri pe secundă — viteza cu care trebuia să se miște acum „Pallada”, neavînd combustibil pentru o viteză mai mare. Nu-l sperie nici faptul că, înaintînd cu o asemenea viteză mică, între navă și Soare erau acum ȘASE SUTE DE ANI de drum! „Anabioză... odihnă... uitare...” — șoptea el în delir, reglînd releul care indica timpul cît va sta în baia anabiozică. Dar înainte de a intra în anabioză, el controlă atent, cu un efort extraordinar de voință, indicatoarele tuturor aparatelor de

conducere, ascultînd simfonia pe care o cîntau acestea în cinstea victoriei asupra Cosmosului, apoi înregistră o chemare și o introduse în mecanismul de conducere al puternicului aparat de radiotransmisie, reglînd în același timp în așa fel releul timpului, ca peste șase sute de ani, la semnalele acestuia, să fie înviorat. Aparatul de radiotransmisie va trimite atunci în eter chemările „Palladei” și cuvintele pline de simplitate: „Eu sînt „Pallada”; de șase sute de ani zbor în virtutea inerției... Pot frîna numai la viteza planetară... Nu am combustibil pentru aterizare... Pe bord tot echipajul e în baia de anabioză...”

Stînd în baie și privind butoanele stimulatoarelor anabiozei, Russov zîmbi fericit, cufundîndu-se în uitarea atît de mult așteptată...

★

„Pallada” ajunsese la sistemul solar exact la 594 de ani după ce Russov adormise în anabioză. El nu auzi și nici nu putu să audă cum roboții, supunîndu-se programei pentru ultima dată, porniseră generatoarele cuantice, cu ce putere începuseră să cînte cîmpurile magnetice, orientînd curentul radiocuantilor, apoi cum tăcuseră motoarele după ce consumaseră ultimul kilowat de energie. Viteza ajungînd la cincizeci de kilometri pe secundă, „Pallada” intrase în regiunea planetei Pluton, trimițînd în spațiu strigătele de desperare: „Eu sînt „Pallada”... Oameni ai Pămîntului, salvați-ne!...” Russov greșise exact cu șase ani reglarea releului timpului care trebuia să-l „trezească” în apropierea sistemului solar. De aceea el nu putu vedea tabloul salvării sale.

Emisiunea aparatului de pe „Pallada” fusese auzită și descifrată de stația intersiderală a astronavelor de pe Titanus... Două gigantice astronave salvatoare ajunseră din urmă „Pallada”, ca moartă în acel moment, care zburase spre sistemul solar în virtutea inerției, fiind din nou pe punctul — dar acum pentru totdeauna — să dispară în Cosmos. Astronavele salvatoare își echilibrară viteza lor cu viteza „Palladei”, o cuprinsă între ele cu ajutorul unor aparate speciale și, întocmai ca pe un copil în leagăn, o duseră cu grijă pe Titanus.

... Cînd Russov se trezi, mult timp nu putu să înțeleagă unde se află. Se găsea într-o cameră cu pereții transparenți, prin care se vedea discul mare al planetei Saturn, care parcă atîrna pe cerul albastru al Titanusului, asemenea unei opere de artă fermecătoare. Oamenii aplecați deasupra lui, cu o expresie de compătimire, îi provocară lacrimi de bucurie. Deodată el se ridică și întrebă precipitat:

— Ei... sînt vii?...

Doctorul în haine albe ca zăpada dădu din cap afirmativ:

— În băi... Vor trăi... În curînd îi vei putea vedea pe toți tovarășii dumitale. Nu te necăji, odihnește-te... ești foarte slăbit.

Russov oftă ușurat. Pe fața lui palidă apărură un zîmbet, care însă dispărură din nou din cauza emoției care-l cuprinsese.

— Dar Orașul Veșniciei?... El... mai există?

Răspunzîndu-i, doctorul zîmbi:

— Orașul Veșniciei? — repetă el întrebarea relativistului. O!... Orașul Marilor Fii ai Omenirii va trăi veșnic!...

Sfîrșit

În romînește de M. SAFIR

Tînăra noastră speranță

Magdalena Popa dansînd în „Lacul lebedelor”.

Pe adresa studioului „Alexandru Sahia” a sosit nu demult, venind tocmai din Leningrad, o cutie metalică, rotundă, înăuntrul căreia cîteva zeci de metri de peliculă așteptau, încolăcite cuminte, să-și istoriască pe ecrane povestea. „Kinokronika” leningradeană trimitea colegului său din București un mic dar cinematografic, intitulat „O zi din viața ei”. Iar această „ca” nu era alta decît o fată de 19 ani, pe nume Magdalena Popa, o elevă romîncă de la celebra școală de balet „Vaganova”, care a absolvit în această vară cei cinci ani de studiu cu „otlicino” („exceptional”) pe toată linia.

Îngusta fișe de celuloid ne-a făcut prima cunoștință cu Magdalena Popa, fără să fi știut atunci că peste cîteva zile îi vom putea admira arta la televizor, iar în toamnă chiar pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

...Naima Baltaceva, profesoara, i-a spus o dată, drăgăstos, Popova. Și de atunci, așa au numit-o toți. Iată-o dar pe „Popova”, fetișcană cu ochi imenși, înundați de lumină, urmărită de ochiul aparatului de filmat, cum se plimbă pe malul Nevei, privind nostalgic minunatul oraș de care va trebui să se despartă în curînd; iată-o cumpărînd un album leningradean pentru prietenii de acasă; și iată-o în mijlocul colegilor ei, povestindu-și unele amintiri din cei cinci ani de școală. Apoi, în sala de studiu, sub supravegherea grăjulei a profesoarei, Magdalena devine o grațioasă lebedă albă, evoluînd cu siguranță în complicate mișcări coregrafice și dînd firea din acestea un sentiment, o idee. Iată și ultima imagine a scurțului reportaj cinematografic: chipul Magdalenei, cu ochii ei minunați, plini de zîmbet, privind deschis, bucuros, în ochii spectatorilor din sală...

Toț filmul a durat doar trei minute: un scurt „subiect” de jurnal cinematografic de actualitate. Dar imaginile sale vorbesc grăitor despre primii pași în artă ai unei tinere balerine, care miine poate ne va face cîuste în întreaga lume. În școala care i-a format pe Nijinski, pe Ulanova, pe Dudinskaia sau pe Sergheev, copila de 14 ani venită din România a fost instruită de profesorii sovietici cu nețărmurită dragoste, cu aceeași atenție cu care au fost educate și dezvoltate aptitudinile artistice ale rusoaicei Lena Perfiliev, ale cubanezei Meina Martines sau ale englezoaicei Ann Wuster. E aici o dovadă mișcătoare a sentimentelor internaționaliste care-i însuflețesc pe oamenii sovietici. Și, o dată cu Magdalena, alți patru tineri talentați din țara noastră — Sergiu Ștefanski, Elena Daclan, Luminița Dumitrescu și Liliana Diaconescu — au absolvit cursurile vestitei școli leningradeane. La deschiderea stagiunii îi vom vedea pe toți în spectacolele Operei bucureștene, unde au fost angajați imediat după venirea lor în țară.

Pînă atunci, vom mai avea poate prilejul să o vedem pe Magdalena Popa, tînăra care la 18 ani deținea titlul de laureată a Festivalului Mondial de la Viena și dansa roluri principale pe scena Teatrului Academic „Kirov” din Leningrad. Publicul o așteaptă cu nerăbdare...

S.D.

Artista emerită Naima Baltaceva, stînd de vorbă cu eleva ei preferată, Magdalena Popa, și cu celelalte eleve din grupul romînesc: Elena Daclan, Liliana Diaconescu și Luminița Dumitrescu.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

O nouă metodă pentru tratarea miopiei

Oftalmologii chinezi au experimentat o metodă nouă pentru însănătoșirea ochilor suferinzi de miopie, prezbitism sau astigmatism. Noua metodă constă, în esență, în introducerea unui curent electric de o anumită intensitate în pleoapele superioare ale ochilor, timp de 10-20 de minute în fiecare zi.

Metoda a fost experimentată în același timp și de medicul sovietic Polikarpov din Kursk, pe el însuși. Fiînd miop de 40 de ani, după 20 de ședințe de tratament doctorul Polikarpov a constatat că nu mai are nevoie de ochelari.

Tratamentul este aplicat acum pe scară largă în R. P. Chineză, cît și în multe poli-clinici din U.R.S.S.

Narcoza electrică

Savantii sovietici N. Livențov și V. Abrikosov, specialiști în domeniul fizioterapiei, au descoperit încă de acum cîteva ani o metodă de a adormi oamenii și animalele fără anestezie. E vorba de un fel de electrocutare gradată, care a fost experimentată în primul rînd asupra peștilor dintr-un acvariu. Sub influența acestui curent gradat, peștii au fost complet anesteziați pentru ca, la întreprinderea curentului, ei să-și

recapete imediat facultățile normale.

La om procedeul a fost aplicat prin contactul unor electrozi cu pleoapele ochilor și cu partea dinapoi a urechilor. Se dă apoi drumul unui curent alternativ de slabă frecvență, pînă în momentul cînd omul simte o slabă vibrație în ochi. Sub acțiunea acestui curent, omul adoarme repede și profund, iar la deșteptare este odihnit și bine dispus.

S-a constatat astfel că somnul electric restabilește funcțiunile celulelor epuizate ale cortexului.

Pornind de la această experiență, inginerul J. Tudî a realizat un aparat pentru narcoza electrică, care e folosit acum pe scară largă în multe clinici chirurgicale din U.R.S.S.

FUSTE ȘI BLUZE

Comodă și practică, finută, fustă și bluză poate avea o notă originală dacă la cumpărarea materialelor necesare se ține seama, în primul rând, de armonia de culori — cheia succesului la acest gen de îmbrăcăminte.

Marea varietate a materialelor ce se găsesc în magazine permite ca la o fustă unii sau imprimată să se poată asorta mai multe bluze, pentru diferite ocazii.

Astfel, desenul nr. 1 arată o fustă dreaptă, lucrată cu o cută la spate spre a-i da lărgimea necesară. Pentru confecționarea acestei fuste este folosit un material mai original în dungii, de pildă gri cu alb. Cordonul, lucrat cu dungile pe lat și legat într-o parte, are la capete ciucuri de culoare închisă. El este separat de fustă și poate fi înlocuit cu unul de rînilin.

Desenele următoare indică bluzele ce se pot purta la această fustă. Mai întâi bluză de poplin gri sau negru (desenul nr. 1), cu o mișcare originală la gât și încheiată cu nasturi mici, în culoare.

Mariniera din desenul nr. 2 este făcută din șantlung sau poplin galben-auriu. Acest gen de bluză este anul acesta extrem de modern și se poate face din orice fel de material, alături de cel și imprimat. Usor de purtat și răcoroasă, bluză din desenul nostru, croită drept, are ca garnitură nasturi și cataramă de sidef.

Pentru a avea o mai mare varietate în îmbrăcăminte, folosindu-ne în fond de o singură fustă, este recomandabil să se confecționeze și o bluză din același material. În felul acesta se va obține un tior sport (desenul nr. 3), a cărui bluză scurtă, dreaptă, cu guler și revers, se încheie în mod original cu ajutorul a patru benzi puse cu dungile pe lat.

Fusta cu linie amplă, făcută din poplin, balon, în sou un material de bumbac bleu-marin (pentru fetele tinere: bleu, roșu etc.), are o corseletă lată și o garnitură de nasturi mari albi (desenul nr. 4).

Iată și trei modele de bluze adecvate unei astfel de fuste: prima (desenul nr. 4) făcută din lînă, are fața lucrată în cule duble de 2 cm. Gulerul mic, rotunjit, este completat de o mică clapă prinsă cu un nasture de sidef. A doua (desenul nr. 5) este o bluză gen vestă, cu revers clasice, cambrată în talie și încheiată la două rînduri de nasturi. Acest model este foarte adecvat pentru pichetul gros Aida, Irina etc., care se găsește în cele mai variate culori. În sfîrșit, ultima bluză (desenul nr. 6), croită clasic, cu guler mic pe gît și mînci lungi cu manșete bîrbătești, va fi făcută dintr-un material în dungii (de exemplu alb cu galben) și poate fi purtată în orice sezon.

De vorbă cu medicul HELMINTIAZELE (VERMINOZELE)

Există boli produse de helminți (viermi) care parazitează unele organe sau țesuturi ale omului, sediul cel mai frecvent al viermilor fiind intestinul, în care aceștia se dezvoltă mai bine. Răspîndirea viermilor la om este mare, provocînd numeroase tulburări, unele foarte supărătoare. Îmbolnăvirea se face prin consumarea apei sau alimentelor infectate.

Simptomele digestive sînt: pofta de mîncare scăzută, capricioasă sau exagerată. Grețuri, vărsături, balonări, dureri abdominale cu sediul în intestinul subțire sau în intestinul gros, care pot merge de la o simplită jenă pînă la crize mari. Scaunele sînt modificate: diaree, constipație sau alternanță de diaree și constipație, aceasta din urmă ajungînd uneori pînă la completa întrerupere a tranzitului intestinal. Desorii bolnavii găsesc în scaunul lor paraziți care pot fi mici și albi (oxiuri), alții mai mari și rotunzi, lungi de 15-30 cm (limbriici), și alteori bucați în formă de panglică albă de diverse lungimi.

Simptomele la distanță: contracturi musculare, stări epileptiforme, nevralgii, tulburări de auz, de vedere, de miros și de gust. Bolnavii sînt iritabili, atenția și memoria le slăbesc, copiii rămîn în urmă de învățatura, nivelul intelectual este subnormal. Ca simptome respiratorii, bolnavii pot prezenta o tuse uscată cu accese și uneori mici hemoptizii (tuse cu sînge), stări astmatice. Pe piele apar erupții urticariene, însoțite de mîncărîmi. În infecția cu oxiuri apare un intens prurit (mîncărîme) anal, în special în cursul nopții. Simptomele generale se limitează la o slăbire neexplicată, oboseală și uneori stări febrile.

Cînd din analiză rezultă ascariizi (limbriici) sau oxiuri, se administrează Ascaridin pentru

adulti, 10 capsule; copiii sub 6 ani, 4 capsule; de la 6-12 ani, 6-8 capsule și peste 10 ani, 10 capsule. Acestea se iau toate o dată, dimineața, pe stomacul gol. Se vor evita în alimentație grășinile și alcoolul. După 24 de ore, adulții iau 30 de grame sulfat de sodiu dizolvat în apă; pentru copii, cantitatea de sulfat de sodiu variază în raport cu vârsta. Ascaridinul este contraindicat în gastrită și boala ulceroasă.

Cînd se găsesc oxiuri, se mai poate lua Oxiuran. Adulții vor lua de trei ori pe zi câte 2 drageuri de 0,025 grame, iar copiii li se dă câte o capsulă de 0,01 grame pentru fiecare an de vîrstă, în 3 prize. Acest tratament se face timp de 7 zile, după care urmează o pauză de 7 zile. Apoi se repetă. În caz de intoleranță, care se manifestă cu grețuri, vărsături, diaree sau colici, se intrerupe tratamentul. Acest medicament este contraindicat în: insuficiența hepatică, cardiacă sau renală, în ulcer, în colite.

În caz de tenie (panglică), cel mai bun tratament se face cu Filix mas care se găsește în capsule de 0,5 gr. Bolnavul ia medicamentul după ce în prealabil a ținut timp de 24-28 de ore un regim alimentar ușor. În dimineața tratamentul, va face o clismă, va bea un pahar de bicarbonat în concentrație de 1% și apoi va lua din 5 în 5 minute câte o capsulă. La 1/2 oră după ultima capsulă se iau 30 gr de sulfat de sodiu. Dacă efectul purgativului nu se arată după 2 ore, se face o clismă cu apă caldă. Contraindicații la acest medicament sînt: boala ulceroasă, boli de ficat, rinichi, insuficiență cardiacă, tuberculoză activă, anemii grave, sarcină. Este de asemenea contraindicat la bătrîni și copii. În caz de intoleranță la Filix mas, se administrează Atebrină, patru tablete de 0,10 gr dimineața, din jumătate în jumătate de oră. După 24 de ore se ia un purgativ salin. Se iau aceleași precauțiuni ca și la tratamentul cu Filix mas. Aceste tratamente, sau altele, se vor face numai conform prescripțiilor medicului, care le va indica de la caz la caz.

Dr. Silviu GHEREA

Posta REDACTIEI

de dispariție, ocrotite prin lege împotriva uciderii. Vinătorii știu, spre exemplu, că n-au voie să împuște: cocoșul de munte, vulturul pleșuv, pajura, dropia, vulturul cu barbă, pelicanul, lopătarul, califarul, lebăda, capra neagră, risul, precum și toate răpitoarele de noapte. Prietenul dv. care a vinat o dropie este deci pasibil de rigoriile legii, pe care sau o ignorează, sau o încalcă în mod deliberat. Atrageți-i atenția!

SĂVULESCU MIOARA — Giurgiu. Vă înșelați închipuindu-vă că mersul pe munte e mai obositor decît cel de la șes. Faptul că terenul este aci variat (prin urcus, coborîre și piers plat) face ca mersul să nu solicite meru aceiași mușchi. Or, acționînd alternativ, mușchii nu obosec atît de repede. În plus,

GIMNASTICA LA DOMICILIU

EXERCITII FIZICE
PENTRU FEMEILE
LEHUZE

de prof.

Ana Maria ENĂCHESCU

Periada lehuziei începe imediat după naștere și se termină atunci cînd femeia își recapătă forma și echilibrul funcțional dinaintea sarcinii. Involuția modificărilor produse de sarcină și naștere are două faze: prima fază, de involuție imediată, sau lehuza propriu-zisă, în care organele interne revin la poziția inițială, mușchii se retractă, eventualele rupturi de țesut produse de naștere se cicatrizează, și a doua fază, de involuție tardivă, de revenire a întregului organism la starea dinaintea sarcinii. Această revenire se face într-un interval mai lung de timp. Uneori, intervalul este mult prea lung, datorită insuficienței puterii de refacere a lehuzei.

O involuție lentă și anormală a modificărilor produse de sarcină și naștere poate avea o proastă influență asupra tuturor funcțiilor organismului.

Unul din factorii care favorizează această involuție lentă și obișnuit, utilizat și azi de către unele femei, de a rămîne în casă, uneori în pat, săptămîni la rînd, fără a avea nici o activitate.

În ajutorul lor, mai ales, trebuie să vină regimul de cultură fizică al lehuzei. Acest regim de mișcare, adaptat nevoilor ei, realizînd modificarea musculară — în special a mușchilor abdominali și ai perineului — reeducarea și stimularea funcțiilor ce au suferit tulburări în timpul sarcinii, va înlesni o revenire progresivă a femeii la starea dinaintea sarcinii și-i va înmulți forțele necesare trecerii, cît mai ușor și în cît mai scurt timp, de perioada lehuziei.

Vă vom prezenta, începînd din numărul viitor, un complex de mișcări recomandate după primele zile de la naștere. Mișcările se execută rar, fără efort, cu pauze între ele. În pauze lehuza va face mișcări respiratorii cît mai ample. Poziția din care se execută mișcările este cea de culcat pe spate sau cu capul și trunchiul sprijinite pe pernă (culcat rezemat). Tot din această poziție va executa lehuza și mișcările necesare ca: spălatul, pieptănatul, îmbrăcatul etc.

N.A. — Ca și la complexul de exerciții pentru femeile gravide, vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată numai cu recomandarea medicului, în urma examenului medical.

interven aerul și peisajul de munte, care tonifică sistemul nervos și, indirect, musculatura corpului. Găsim deci că faceti o greșală — sănătoasă fiind — să vă temeți de oboseala muntelui. Cît despre razele soarelui, să știți că ele conțin raze ultra-violete și la munte, nu numai la mare. Durata maximă a expunerii la soare — după ce s-a obișnuit corpul — este în total de două ore pe zi. Cine face altfel exagerază, în dauna propriei lui sănătăți.

BACIU IONEL — Tirgoviste. Cele mai lungi fluvii din lume sînt: Mississippi (S.U.A.), cu 6.791 km; Nilul (Egipt), cu 6.463 km; Amazonaiele (America de Sud), cu 6.265 km; Obi (U.R.S.S.), cu 5.149 km; Jantze (R.P. Chineză), cu 4.988 km; Volga (U.R.S.S.), cu 3.395 km și Dunărea, cu 2.949 km.

DUMITRESCU CEZAR — Galați. Am fi bucuroși să vă răspundem, dacă ne-ați indica și adresa dv. În orice caz, noi am înaintat celor în drept reclamația ce ne-ați trimis-o.

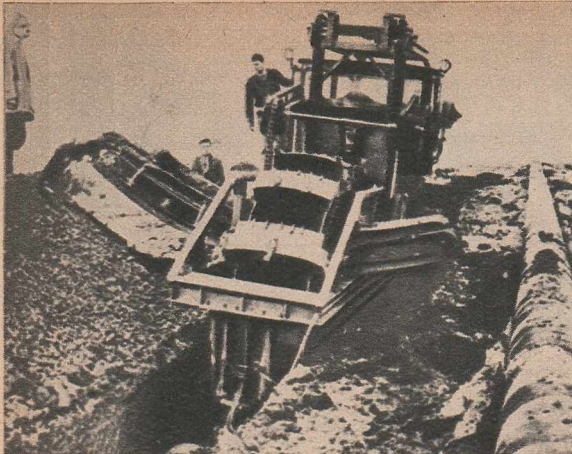
ILEANA TEODORESCU — Slobozia. Interpretul principal din „Cîntărețul mexican” se numește Luis Mariano, iar artista din „Nevasta mea cîntă”, Maly Delschaft. Nu ne este clar căruia dintre interpreții filmului sovietic „Alarmă la graniță” ați vrea să-i cunoașteți numele. Regretăm, dar nu avem posibilitatea de a vă trimite fotografiile acestor actori.

UN MUNTE DE SARE

In patria noastră se găsesc peste două sute de masive de sare, reprezentînd o mare bogăție naturală. În afară de masivele ascunse în pămînt, în unele locuri înfilim zăcăminte de sare apărute la suprafață. Un astfel de zăcămint se află la Slănicul-Prahovei. El se infățișează ca un adevărat munte de sare, de culoare cenușiu-alburie, care-și înalță către cer o puizerie de turnulețe formate din îngemănarea cristalelor alstrălucitoare, de sare. La poalele zăcămintului se deschide lacul sărat Baia Baciului. Către interiorul său se pătrunde printr-o deschidere ca un adevărat tunel răcoros, la capătul căreia se găsește o adîncitură plină cu apă sărată, o ocnă veche de sare, al cărei acoperiș s-a scufundat; fiind inundată de apele de ploaie, vechea ocnă s-a transformat într-un lac.

Pereteii vechii oene sînt striati datorită unor straturi ondulate de argilă. Ei sînt unezi și încrustați cu o puizerie de floricele albicioase de sare, îngemănate de ploaie uneori ca niște ciucuri. Pe perete se preling fricile de apă, care cad apoi ca o ploaie rară peste fața lacului. Nici o vietate nu se ivește în acest cuprius.

← **CONDUCTA PRIETENIEI.** Expresie a relațiilor frățesti dintre țările socialiste, conducta care va alimenta cu petrol sovietic R.D. Germană, R.P. Polonă, R. S. Cehoslovacă și R.P. Ungară înaintează văzând cu ochii. Puternice mașini sovietice sapă șanțuri adânci pe fundul cărora se va instala conducta, așa cum se vede în imaginea de față.

→ **SPRE ÎNĂLȚIMI...** Zburind cu un elicopter MI-1, sportiva Tatiana Russian a parcurs distanța Moscova-Kaluga-Viazma-Moscova (500 km) în 3 ore, 31 minute și 42 secunde, realizând o medie orară de 142,642 km și stabilind astfel un nou record mondial. Iată-o pe noua recordmană, la bordul elicopterului.

PROTECȚIE...

Ana citit deunăzi în presa franceză despre o foarte frumoasă cărțuie cu file de hârtie velină și coperte din carton glasat.

Titlul cărții?

„Protecția antiatomică”.

Conținutul?

Sfaturi, în mai multe faze, pentru protecția în cazul unei explozii atomice. Să răsfoim împreună paginile.

Faza întâi: alarmă! E suficient să deschizi ferestrele, să închizi ușile și, luând o cuvertură și o lampă de buzunar, să te adăpostești lângă unghiul pereților camerei.

Faza a doua: ascultați atent explozia bombe! Să nu care cumva să priviți într-acolo. Culcați-vă de-a latul, pe jos, cu burta lipită de un zid, de un arbore sau de un taluz, dacă vă aflați cumva pe câmp.

Faza a treia: bomba a explodat! Păstrați-vă deocandată calmul — sfătuiește cărțuția, cu cel mai serios aer din lume. Puneți-vă o mască de gaze ori, la nevoie, protejați-vă nasul cu o batistă.

Volumeșul acesta a fost difuzat în Franța de către serviciul oficial denumit „Protecția antiatomică”.

Dându-ne însă seama că este mult, foarte mult depășit, valoarea lui științifică fiind contemporană cu ...primul război mondial, propunem spre editare, autorităților din sudul și nordul Senei, cel mai perfecționat și, în același timp, mai eficace volum. Adică unul cu sfaturi într-adevăr practice: sfaturi, în trei faze, pentru prevenirea unor explozii atomice.

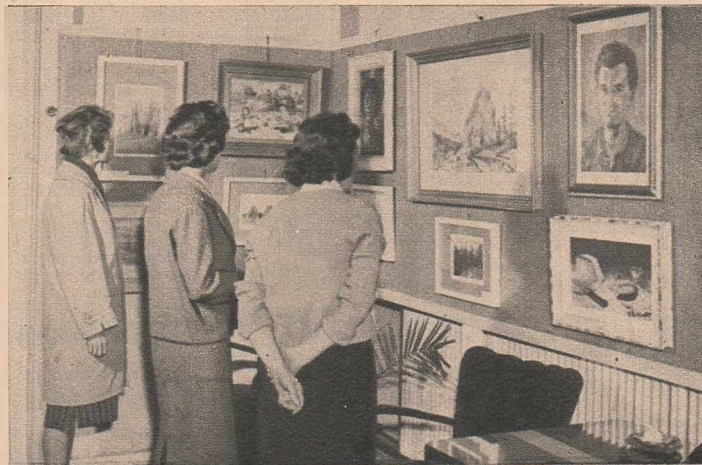
Faza întâi: alarmă! Pericolul bazelor, al instalațiilor de rachetă cu explozie atomică trebuie imediat înlăturat prin desființarea acestor periculoase și provocatoare focare.

Faza a doua: interzicerea definitivă și pentru totdeauna a experiențelor, cât și a folosirii armei atomice.

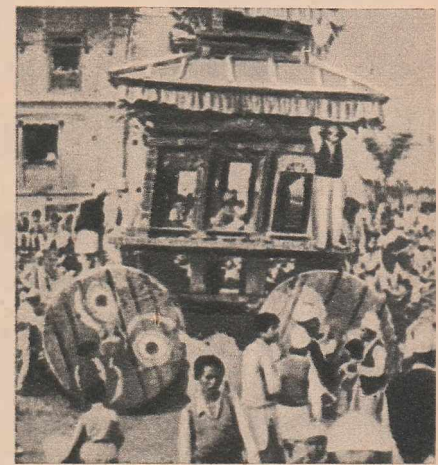
Faza a treia și ultima: transpunerea în viață a propunerilor sovietice privitoare la dezarmarea generală și totală (la nevoie însoțită de internarea în ospiciu sau ferecarea în lanțuri a imperia-liștilor aștători la război!).

Orice om cu bun-simț va putea garanta eficacitatea acestor metode de apărare antiatomică!

Anton ALEXE

DRAGOSTEA FAȚĂ DE ARTĂ se face puternic simțită la muncitorii uzinei chimice „Gheorghe Dimitrov” din Bratislava (Republica Socialistă Cehoslovacă). Astfel, membrii cercului de arte plastice de pe lângă uzină au organizat la clubul fabricii o expoziție cuprinzând unele din cele mai reușite lucrări ale lor.

ANUL NOU... ÎN APRILIE. Poporul Nepalului sărbătorește Anul Nou în luna aprilie. Iată, în fotografie, un aspect de la sărbătorirea — după calendarul nepalez — a celui de-al... 2.017-lea An Nou, în Katmandu, capitala Nepalului. Carul de lemn simbolizează Anul Nou.

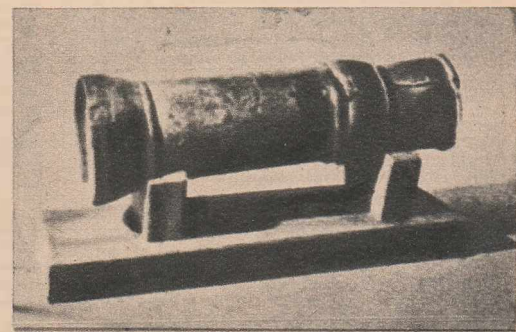
DE 20 DE ANI nu s-a mai întâmplat ca o scroafă să nască de două ori cîte 9 pui, la un interval de doar 14 zile. Acest fenomen s-a produs la o fermă din Danemarca și — așa cum se poate vedea în fotografie — puiștii tineri se împacă bine cu frații lor mai „vrșnici”...

POVERI VII... Ca o expresie a condițiilor în care au fost menținute timp de secole, sub apăsarea colonialistă, femeile din Africa își transportă și astăzi copiii în spinare. În Managua, capitala Nicaragului, stările de lucruri nu sînt mai bune: aci pot fi înfălțite femei care își poartă copiii în coșuri, deasupra capului.

CĂLDURA UNCI AJUTOR FRĂȚESC! Cu multă bucurie sînt primite de către copiii orfani din R.P.D. Coreeana — fiii ai eroilor căzuți în războiul antiimperialist — frumoasele daruri trimise de către elevii școlilor de meserii din R.D. Germană. E vorba de diferite manuale tehnice și unelte cu ajutorul cărora elevii coreeni își vor însuși mai temeinic cunoștințele tehnice.

DIN TRECUTUL CHINEI. La Muzeul de istorie din Pekin, printre nenumăratele exponate ce amintesc de istoria milenară a Chinei se află și acest model de tun de bronz, datînd din anul 1322, cel mai vechi tun din lume cunoscut pînă acum.

O FIICĂ A CHINEI

Ieri sclavă, azi șefă de brigadă...

Viața tinerei Lamahailo, de naționalitate I, din regiunea Lianșan, provincia Siciuan (R. P. Chineză), ilustrează cât se poate de grăitor adâncile transformări survenite în soarta femeilor din marea Chină, în anii puterii populare.

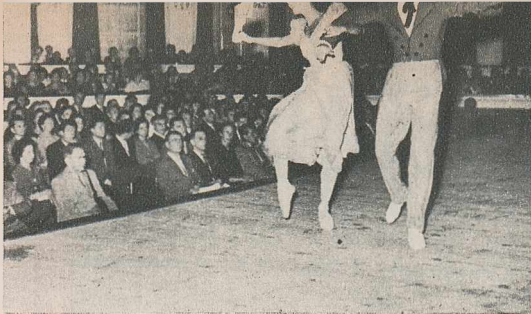
Deși numără ani pușini, viața ei ascunde un trecut întunecat, un trecut de care n-ar dori să-și mai aducă aminte. Sub stăpânirea marilor latifundiași chinezi și a bogătaşilor din palatele luxoase, Lamahailo — și ca ea, milioane de semene — a fost vândută ca sclavă de părinții răzuși în imposibilitate de a o întreține. Așa a crescut Lamahailo la curtea unui mare latifundiar, care a tratat-o ca pe o adevărată roabă.

După eliberarea țării, Lamahailo a scăpat de jugul sclaviei. De atunci, plină de energie și voința caracteristică vrstei, ea a pornit la muncă de întărire și înflorire a satului Nanpi. Pentru constituționalitatea, dragostea și însușirea cu care muncește, ea a fost aleasă conducătoare a unei brigăzi de producție.

În urma propunerii lui Lamahailo s-a trecut recent pentru prima oară la plantarea rapiței. Rezultatele obținute — 4,65 tone de rapiță la hectar — au dovedit pe deplin justetea propunerii ei și au făcut să crească simțitor dragostea consătenilor, pentru țindra și energica conducătoare de brigadă. Tovărășele ei de muncă o stimează și o ascultă. Iar țindra Lamahailo, căreia eliberarea țării i-a deschis drumul spre o viață nouă și fericită, muncește cu elan, alături de consătenii ei, pentru producții cât mai mari la hectar, pentru înflorirea patriei.

L. LIVADARIU

Pentru recolte cât mai bogate...

La cel de-al XVI-lea Festival muzical de la Trenčianske Teplice (R. S. Cehoslovacă) au participat și un grup de balerini români. În fotografie: Irinel Liciu și Gh. Cotovelea într-o scenă din „Călărețul de aramă”.

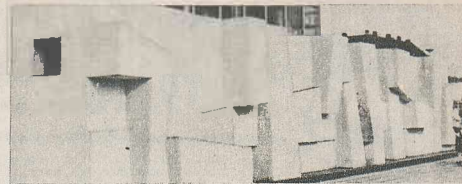

Sub presiunea mișcării de eliberare, la Londra s-au desfășurat recent tratative cu privire la viitoarea constituție a Nyassalandului. Populația acestei colonii engleze a fost reprezentată de liderul partidului „Congresul național african”, dr. Hastings Banda (sfinga), și de câțiva conducători de triburi.

În Ceylon a fost format un nou guvern, în frunte cu d-na Sirimavo Bandaranaike (în fotografie) — văduva fostului prim-ministru Solomon Bandaranaike — care a declarat că va depune eforturi pentru ca forțele reacțiunii să nu poată asupri din nou poporul ceylonez.

Inscripție la o fotografie

SUS CORTINA!

În Germania occidentală, în orașul Gelsenkirchen, a fost de curând inaugurat un teatru. Faptul în sine merită să fie consemnat, deoarece populația din R.F. Germană este obișnuită mai ales cu inaugurările de baze militare, de aeroporturi, de câmpuri de construcție, precum și de alte teatre... de război.

Construirea unui lăcaș de cultură este în Germania occidentală un lucru extrem de rar, întrucât el nu aduce nici un fel de beneficii fabricanților de arme. Evident, dacă în locul rampei cu lumini ar putea fi amplasată o rampă de lansare, dacă în locul cuștii suflerului s-ar construi o cazarmă, dacă fofoliile ar putea fi înlocuite cu scaune electrice, reflectoarele scenei cu reflectoare antiaeriene, iar piesele lui Goethe, Shaw și Shakespeare ar putea fi înlocuite cu piese de artilerie, construcțiile unor astfel de „teatre” ar lua firește un mare avânt în R.F.G., iar fiecare nouă construcție de „cultură” ar fi primită de către magnați cu... explozii de bucurie.

Așadar, la Gelsenkirchen s-a construit un nou teatru. Până aici totul e în ordine. Dar ia priviți fotografia de mai sus. Ea nu reprezintă ruinele orașului Pompei, nici stivele de piatră ale unei cariere și nici măcar jocul distractiv cu tema: „Ghicii unde e iepurele și unde e viătorul”. Nu. Fotografia noastră reprezintă fațada teatrului din Gelsenkirchen, intrarea lui principală.

N-am putea preciza cu certitudine dacă intrarea se află sub, lângă, peste sau alături de fațadă. Avantajul însă constă în faptul că în orice poziție ar sta fotografia, frumusețea și claritatea stilului construcției rămân aceleași.

Vă închipuiți ce soi de piese se reprezintă într-un asemenea teatru! În acest caz se potrivește de minune consacrată reclamă de bitci: „Poftiți! Ce-i afară zugrăvit, înăuntru e viu și natural!”

În această alternativă noi înclinăm să credem că spectatorii nu vor căuta alt de asistent „Intrarea”, pe cât de grabnic vor căuta „Ieșirea”.

Radu VALERIU

BUDAPESTA TOT MAI FRUMOASĂ

de LUKÁCS Tibor
— Budapesta —

Cine întreieră azi străzile Budapestei este adeseori nevoit să coboare de pe trotuare din cauza scheletărilor înălțate în fața noilor clădiri în curs de construcție. Pretu-

tindeni în capitala R. P. Ungare apar noi cvartale de locuințe, noi străzi. Budapesta crește și se înfrumusețează pe zi ce trece. La eliberarea țării, peste 30% din casele Budapestei

— care avea pe atunci 1.100.000 locuitori — erau distruse sau grav avariate. De atunci populația Budapestei a crescut necontenit, atingând azi cifra de două milioane. Totodată, în capi-

tală se află concentrată 52% din industria maghiară. Iată de ce partidul a acordat și acordă o mare importanță problemei construcțiilor de locuințe din Budapesta.

În același timp, pentru a-și construi locuințe proprii, mii de oameni ai muncii au primit împrumuturi de stat, rambursabile în 25-30 de ani. Dintre acești constructori pe cont propriu, 62% sînt muncitori din uzine, 11% sînt tehnicieni, 21% reprezintă alte categorii de salariați, iar 6% sînt liber profesioniști.

Și acum câteva cuvinte despre planul de perspectivă privind dezvoltarea Budapestei în următorii zece ani. Pentru a se rezolva problema suprapopulării orașului, se ține spre înstăntarea unor așa-zise „orașe-satelit” în jurul Budapestei. Totodată, pentru vizitatorii străini se construiesc noi hoteluri. Pe cheiul Dunării se va ridica un șir întreg de hoteluri de lux. Așa-numitul „Mal Roman” va deveni o bază pentru sporturi nautice, înzestrată cu 10.000 de ambarcațiuni de sport și agrement, iar dealurile care înconjoară capitala se vor transforma în locuri de odihnă confortabile, putînd găzdui 100.000 de oameni ai muncii.

Blocuri moderne înălțate de-a lungul căii Arpad.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

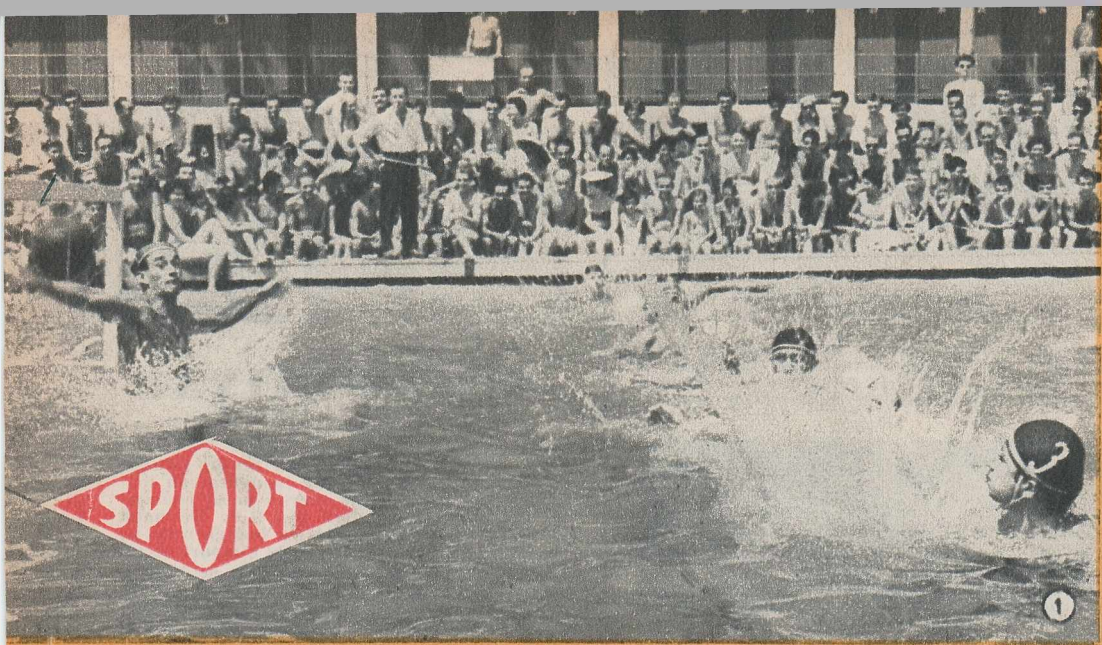
Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

PENTRU O ȘA

de Al. MIRODAN

După cum ne în cunoștințează o știre din „Sportul popular”, ciclistul nu mai știe care din Pakistan s-a trezit într-o bună zi fără șa. Cum orice bicicletă are sau trebuie să aibă o șa, alergătorul pakistanez a ajuns la concluzia, foarte firească de altfel, că s-ar cuveni să-și cumpere o șa. Cum însă orice șa costă bani, ciclistul pakistanez a ajuns la concluzia că trebuie să-și procure respectiva sumă de bani. Mai întâi, bănuim, a cercetat prin buzunare: n-a găsit. După aceea a aruncat o privire în dulapul de-acasă, presupunând bineînțeles că posedă un dulap și o casă, ori măcar unul din aceste obiecte: n-a găsit. Atunci, necăjit, a bătut la ușa prietenilor, solicitând un împrumut: n-a găsit. Exasperat, s-a adresat, probabil, federației sau clubului din care face parte: n-a găsit. Ajuns la capătul încercărilor omenești, ciclistul pakistanez a adoptat o hotărâre nemaipomenită în istoria sportului universal și a eforturilor făcute de om pentru achiziționarea unei șci.

...La aceeași oră cicliștii români din lotul olimpic consumau micul dejun, pregătindu-se de antrenament.

...Hotărârea ciclistului pakistanez consta în efectuarea unei alergări de fond (cîteva zeci de kilometri) pe o bicicletă fără șa.

...La aceeași oră cicliștii români din lotul olimpic se adresau mecanicilor: bicicletele sînt în ordine?

...Alergătorul pakistanez a strînit, prin hotărârea sa, oarecare interes, a adunat pe stradă ceva lume și, esențial, a obținut din partea unui negustor dornic de publicitate foarte originală și foarte ieftină fagăduială că la capătul cursei va primi suma de 10 (zece) dolari, adică echivalentul bacșiiului pe care același negustor sau altul îl aruncă la chef pe masa localului de lux și îndesebi de noapte.

...La aceeași oră cicliștii români din lotul olimpic alegau și primeau de la magazinier tricourii, pantofii speciali, alimentație pentru drum, iar mașina-atelier aștepta cu motorul pornit în stradă.

...Alergătorul pakistanez a pornit în cursă, a mers un kilometru, doi, elnei, simțea că i se înmoale spatele, a mers elnei kilometri, zece, elneisprezece, simțea cum îi tremură oasele, a mers mai departe, mai departe, își simțea trunchiul pareș suspendat în aer, a mers mai departe și își ținea lacrimile, a mers mai departe și își înțeșta dinții și sufletul...

...La aceeași oră cicliștii români din lotul olimpic goneau cu 40 pe oră, încercînd bicicletele noi de ultimul tip, schimbînd impresii cu antrenorii, stabilind tactici potrivite pentru întrecerile de la Roma.

...Alergătorul pakistanez a terminat cursa, s-a prabușit frînt pe linia de sosire și, după o găleată de apă rece în obraji, a primit cu mâini tremurînde o hîrtie de zece dolari ca să-și cumpere o șa.

...La aceeași oră cicliștii români din lotul olimpic se îmbrăcau pentru teatru.

① Meciul de polo desfășurat duminică la Strandul Tineretului între Progresul-București și Știința-București s-a soldat cu un rezultat de egalitate: 3-3 (1-3).

② Duminică, pe lacul Spagov. Echipajul nostru feminin de 4 + 1 antrenîndu-se pentru campionatele europene de la Londra.

③ Stadionul Republicii a găzduit sîmbătă în noaptea meciul amical de fotbal dintre Progresul-București și Petrolul-Ploiești, terminat cu un rezultat... amical: 3-3 (1-2). Înălț pe Mîndru, portarul Progresului, apărîndu-și poarta.

Fotografiile de față ne prezintă două palpabile faze ale meciului de fotbal dintre „Argentino Juniors” și „Chacarita Juniors”, disputat la Buenos Aires. Meciul s-a desfășurat în condiții normale de joc, arbitral reușind să scape cu viață. Intervenția poliției și a armatei a salvat cîteva golari siguri... printre jucători. Scor final: opt arstări și un rînit.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„ÎNȚILNIRE CU FRANȚA” (foto 1) — o producție a studioului central de filme documentare din Moscova — cuprinde într-un amplitu și atrăgător reportaj cinematografic „jurnalul de zi” al vizitei făcute de Nikita Sergheevici Hrușciov în Franța, în primăvara acestui an. Documentarul depășește tiparele obișnuite ale genului: urmărind latura oficială a evenimentului, care este, în sine, foarte interesantă, el se ocupă, în egală măsură, de descrierea Franței în acele zile, de Paris și purizonii care au inundat pur și simplu străzile, șoselele, edificiile publice, sărbătorind cu sinceritate și exuberanță vizita premierului sovietic. Putem — și cu acest prilej — constata inteligența, erudiția și măiestria regizorului sovietic Serghei Iutkevici,

care a condus echipa realizatorilor filmului.

„POVEȘTEA TINERILOR CĂSĂTORIȚI” (foto 2) — o producție a studioului „Lenfilm” — aduce, așa cum anunță și titlul filmului, o poveste despre doi tineri care și-au întemeiat o căsnicie fără a se cunoaște deajuns de bine. Experiența Șurei și a lui Volodea s-ar fi putut solda cu un eșec, cu toate că între cei doi exista, realmente, o dragoste sinceră: dacă se regăsesc — aceasta este, în primul rînd, meritul intervenției discrete, pline de tact și de delicatețe, a prietenilor maturi care au asistat la această căsnicie și au știut s-o ajute.

„AM FOST SATELITUL SOARELUI” (foto 3) — o producție a studioului de

filme de știință popularizată din Moscova — ne poartă într-o călătorie a victoriei în care, desigur, imaginația e solicitată, dar în limite absolut posibile, Cosmosul și cucerirea lui fiind în ultimii ani, pentru savanții sovietici, o problemă de viitor apropiat. Și iată-ne, așadar, prin intermediul peliculei cinematografice, martori ai unei fantastice călătorii în zona Soarelui, urmărind itinerariul unui temerar savant sovietic îmbarcat pe o rachetă cosmică, care se străduiește să aducă pămîntenilor un adevărat tezaur de rezultate științifice.

„UN CÎNTEC STRĂBĂTE LUMEA” (foto 4) — producție a studiourilor vest-germane — se străduiește să refacă, pe ceran, biografia unui vestit tenor care

a cucerit publicul înaintea celui de-al doilea război mondial: Josef Schmidt, a cărui soartă tragică e cunoscută: talentul nu l-a scutit de teroarea fascistă, de sălbăticia fără margini a antisemitismului nazist.

Biografia lui Josef Schmidt oferea cineaștilor vest-germani un material bogat. Dar aceștia l-au folosit cu zăfirenle, ocupîndu-se de oglindirea unei iubiri nefericite mai mult decît de revelarea personalității artistice a cîntărețului (ca să nu mai pomenim de accentele de umanitate puse în gura unor funcționari fasciști). O vină care se reflectă în sentimentul de nemulțumire al publicului, care l-a cunoscut și nu l-a uitat pe tenorul Josef Schmidt.

